

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

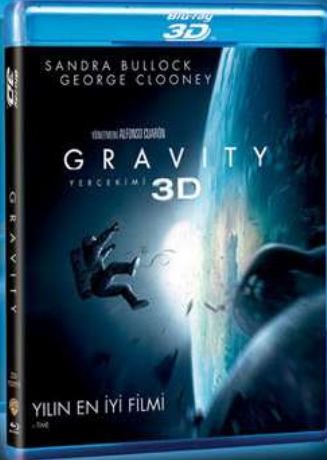
REHA ERDEM, TANRI'YI ŞEHRE ÇAĞIRIYOR!
ŞARKI SÖYLEYEN KADINLAR

10 DALDA OSCAR® ADAYI

EN İYİ YÖNETMEN
ALFONSO CUARON

EN İYİ FİLM
ALFONSO CUARON
DAVID HEYMAN

EN İYİ KADIN OYUNCU
SANDRA BULLOCK

YER ÇEKİMİ

GRAVITY

ŞİMDİ 3D BLU-RAY™, BLU-RAY™, DVD VE VCD'DE!

WARNER BROS. PICTURES SUNAR

BİR ESPERANTO FILMOJ/HEYDAY FILMS YAPIMI BİR ALFONSO CUARN FİLMİ SANDRA BULLOCK GEORGE CLOONEY "GRAVITY"

MÜZİK STEVEN PRICE KOSTÜM TASARIM JANY TEMIME GÖRSEL EFEKTLER SÜPERVİZÖRÜ TIM WEBBER EDITÖRLER ALFONSO CUARN MARK SANGER

YAPIM TASARIM ANDY NICHOLSON GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ EMMANUEL LUBEZKI, A.S.C., A.M.C. YAPIM SORUMLULARI CHRIS DEFARIA NIKKI PENNY STEPHEN JONES

YAZAN ALFONSO CUARN & JONS CUARN YAPIM ALFONSO CUARN DAVID HEYMAN YÖNETMEN ALFONSO CUARN

Soundtrack
Album on
WATERTOWER
MUSIC

facebook.com/gravitymovie

warnervideo.com

WARNER BROS. PICTURES
A WARNER BROS. ENTERTAINMENT COMPANY

tiglon

© 2014 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

“OSCAR MI?

ÇOK DA ÖNEMLİ DEĞİL ASLINDA...!”

OSCAR ÖDÜLLERİ, BELKİ GİDEREK SİNEMADAN UZAKLAŞAN BİR KISTASLAR BÜTÜNÜYLE ELE ALINIYOR. BU YÖNDE ELEŞTİRİLERİN DOZU HER GEÇEN YIL YAPILAN SEÇİMLERLE DAHA ÇOK KENDİSİNİ GÖSTERİYOR. HER SENE BÜYÜK VE İHTİŞAMLI KIRMIZI HALI ŞOVU VE ödül seremonileri giderek artan bir ilgiyle takip ediliyor, burası kesin. Ancak “Operasyon: Argo” (Argo) filmine ödülünü ABD’nin ‘First Lady’sinin vermesi, birçoğumuz için bardağı taşıran son damlaydı. Acaba yıllardır tartıştığımız, kimilerine göre de içi boş bir eleştiri olarak görülen “Oscar mı? Çok da önemli değil aslında...” cümlesi gerçekten de bir doğruyu mu yansıtıyordu?

Akademi Ödülleri’nin ‘show business’ kısmı, derecesi zaman zaman artıp çoğalsa da hiçbir zaman çok da yadırganmadı. O geceler, her zaman Hollywood’un dünyaya, para verilerek değil para alınarak yapılan büyük bir reklam filmi olarak da sunuldu... Peki ya ödüllerde de hiç mi haklar yenmedi? Hiç mi fazla payeler verilmedi? Oscar’ın tarihinde bunlardan sürüyle var... Tabi ki bunlar hep göreceli sonuçlardır. Ama öyle örnekler var ki, interneti en çok kullanan dünyanın sayılı devlet adamlarından biri olup da ona kimi yasaklamalar getiren yasayı onaylamaktan da hiç gocunmayan Cumhurbaşkanımızın deyimiyle; “İnsan bazen gerçekten hayret ediyor!”

Mesela iyi bir film olmasına rağmen esamisi okunmayan Robert Redford’un “Büyük Ceza”sı (Ordinary People), Martin Scorsese’nin başyapıtı “Kızgın Boğa”dan (Raging Bull) daha iyi bir filmmiş gibi ‘en iyi film’ Oscar’ını alabiliyor (1981). Art Carney adlı bir aktör, kedisıyla konuşan yaşlı bir adamı konu alan “Harry Ve Tonto” (Harry And Tonto) adlı filmdeki performansıyla hem “Çin Mahallesi”nin (Chinatown) Jack Nicholson’ını hem de “Baba 2”nin (The Godfather: Part II) Al Pacino’sunu ezip geçebiliyor! (1975)

Yine iyi bir film olduğunu kabul etmekle birlikte, sadece Martin Luther King’in ödüllere yakın bir zamanda öldürülmesinin etkisiyle

kazandığı varsayılan “Gecenin Sıcaklığında” (In The Heat Of The Night), çok daha iyi oldukları su götürmez bir gerçek olan “Bonnie Ve Clyde” (Bonnie And Clyde) ve “Aşk Mevsimi” (The Graduate) filmlerini geride bırakabiliyordu (1968).

Bir müzikal başyapıt olan “Batı Yakasının Hikayesi”nin (West Side Story) Bernardo’sunu canlandıran George Chakiris’in Oscar’ı var, ama aynı yıl aynı kategoride “Bilardocu”da (The Hustler) şahane performanslar göstererek aday olan George C. Scott ve Jackie Gleason’ın yok (1962). George C. Scott, 1971’de “General Patton”dan (Patton) kazandığı ‘en iyi erkek oyuncu’ Oscar’ını da reddeden ilk oyuncu ünvanını belki de bu yüzden almıştır!

Howard Hawks’un sadece bir adaylığı var ve hiç ödül kazanmışlığı yok! Sergio Leone’nin adaylığı bile yok! Alfred Hitchcock’un beş adaylığına rağmen Oscar’la buluşması yok! Stanley Kubrick’in Oscar’ı yok! (pardon, “2001: Uzay Yolu Macerası / 2001: A Space Odyssey”deki görsel efektler dalında kazandığı bir tane var!) Martin Scorsese’nin Oscar’ı var ama “Kızgın Boğa”dan, “Taksi Şoförü” (Taxi Driver) ya da “Sıkı Dostlar” (Goodfellas) gibi başyapıtlarından değil. Zaten çok iyi olan bir Hong Kong filminden ‘uyarlanan’ “Köstebek”ten (The Departed) dolayı var!

Yani bu liste daha uzar gider... Dolayısıyla, hani ülkemizde her Altın Portakal’daki 10-11 kişilik jürilerin, SİYAD ödülleri sonrasındaki 70-80 kişilik eleştirmenlerin kararları hep tartışmaya açılır, alay edilir ya da yadırganır da 6 bini aşkın üyenin değerlendirmeleri hiç tartışmasız kabul edilir ya... Sonra bu Oscar’lı filmlere hiç ayırım yapmadan hepsine ayrı bir ehemmiyet verilir... İşte insan bazen buna da gerçekten hayret ediyor!

Okuyucularımıza not: Tam 225 sayıdır arka kapağımızda bize hayata ve sinemaya dair çarpıcı fikirler sunan Alfred Hitchcock, bu haftadan itibaren yerini diğer değerli yönetmenlere bırakıyor. Haydi biraz da onlara kulak verelim...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ELİF TUNCA, GÜLÇİN KAYA,

MÜJDE İŞİL, ERMAN ATA UNCU, MURAT EMİR EREN, KAN KARSAN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Şarkı Söyleyen Kadınlar;
Yasak Aşk (Adore); Recep İvedik 4.

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

14 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, David Cronenberg imzalı
"Consumed" adlı romanın dehlizlerinde dolaşıyor.

16 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Lindsay Anderson, eğitim sistemi üzerinden emperyalizmi
yargılıyor: "Ne Ekersen" (If....)... Murat Özer imzasıyla.

18 ÖLÜM KARARI

"Recep İvedik 4" vesilesiyle, Türkiye sinema tarihinin
en komik 11 karakterini seçtik... Olkan Özyurt imzasıyla.

22 GİZLİ AJAN

Mario Bava'nın oğlu Lamberto Bava'dan: "İblisler 2"
(Dèmoni 2... L'Incubo Ritorna)... Erman Afa Uncu imzasıyla.

24 ESRRAR PERDESİ

Murat Emir Eren, Berlin Film Festivali notlarını paylaşıyor.

28 TOPAZ

Alain Resnais, 'Yahudi Soykırımı'nın fotoğrafını çekiyor:
"Gece Ve Sis" (Nuit Et Brouillard)... Kaan Karsan imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Fidye (Kapringen); Samsara.

34 GENÇ VE MASUM

Ben Rivers imzalı 2011 yapımı bir çağdaş sanat videosu:
"Slow Action"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ŞARKI SÖYLEYEN KADINLAR

YÖNETMEN Reha Erdem

OYUNCULAR Binnur Kaya,

Philip Arditti, Kevork Malikyan,

Deniz Hasgüler, Vedat Erincin,

Aylin Aslım

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 128 dk.

DAĞITIM M3 (Atlantik Film)

**REHA ERDEM,
DÜNYAMIZIN
RASYONALİTEYE TERK
EDİLİP MASALIN
KANATLARINDAN UZAK
DÜŞMESİNE AĞIT
YAKMIŞ, TANRI'YI ŞEHRE
ÇAĞIRMAK İÇİN
MESLEĞİNCE DUA ETMİŞ.**

AHMET HAŞİM'İN ŞİİR İÇİN YAPTIĞI "SÖZLE MÜSİKİ ARASINDA, SÖZDEN ZİYADE MÜSİKİYE YAKIN" TARİFİNİ SİNEMA, ASLINDA BÜTÜN BİR SANAT KAVRAMI İÇİN MÜNASİP BULUYORUM. ZİRA SANAT; İLK İNSAN TOPLULUKLARINDAN BU YANA İNSANIN kendi faniliğinden ve içinde yaşadığı dünyanın kayıtlarından kurtulup aşkın olanla irtibat kurmada kullandığı enstrümanlardan biri. Ve bu yüzden de sözden yani mantıkla kurulmuş dizgelerden yani logos'tan değil de ruhtan, sezgiden mürekkep olduğu nispette 'başarılı' geliyor bana. Tanpınar'ın diliyle, "Musikiden o kadar anlamıyorlar ki şarkıları güfteleri için seviyorlar" demek de mümkün.

Haliyle bunca laftan sonra Reha Erdem'in "Şarkı Söyleyen Kadınlar" -ya da "Adem'in Yakarışı"- filmini 'analiz' etmeye kalkmak biraz tuhaf kaçacak ama metaforik ve hissi çağrışımlar denemesi diyelim en iyisi buna.

Hikaye malum; muhtemel bir deprem nedeniyle İstanbul'un bir adası boşaltılacaktır. Adadaki bir grup insanın kendi gündemiyse beklenen kıyametle paralellik göstermekte hatta adeta kıyameti çağırılmaktadır. Üç kadının çabaları hariç... Çağımızın hatta başından bu yana dünya hayatımızın özeti şeklinde de okunabilecek film, Düccane Cündioğlu'nun 'Tanrıyı şehre çağırma' kavramını fısıldıyor gibi. Tanrıyı / saf inancı, şehre / gündelik hayatlarımıza çağırmadıkça / dahil etmedikçe acılar bitmeyecek.

Erdem, önceki filmlerinde yine aynı temel üzerinde ama farklı başlıkları öne çıkarmış, tekniğine de bunu yansıtmıştı. Bu kez doğrudan temeli ele almakla birlikte kendini, aynı kökten bir sürgün gibi hissettiren 'zaman' da dikkat çekiyor.

Daha önce "Kosmos"ta dikkati, ses kuşağı üzerinden çeken yönetmen, bu sefer bu işi kütüklere havale etmiş gibi. Daha ilk sahneden itibaren en beklenmedik anlarda insanların kâh önüne kâh üstüne düşen kütükler; insana ait planları, beklentileri, takvimi bir anda bozma potansiyeline sahip. Dilinden 'inşallah'

halinde. Zaten öteki türlü kalp ve ruhun değil, yalnızca sınırlı aklın derecesinde yaşamak olurdu.

Esmâ'nın, yanında çalıştığı Mesut Bey ise şüpheci, şekilci biri. Evi, avladığı hayvanların doldurulmuş figürleriyle dolu, saç boyasını ihmal etmiyor. Kimseye ve hiçbir şeye inancı yok. Ada doktoru, -anlıyoruz ki 12 Eylül'de- işkence görenlere sağlam raporu veren yaşlı adamsa sevgisizliğini, genç dul Meryem'in kocası olarak giderme niyetinde. Ne sevmeyi ne seilmeyi bilse de Meryem, sessizliği ve asaletiyle yola getirecektir onu.

Aslında erkeklere nazaran sezgiye daha açık olan tüm kadınların böyle bir etkisi var. Televizyonda terör saldırısı haberleri, adada deprem beklentisi... İnsan eliyle ya da tabii afet şeklinde; adım adım sona yaklaşıyoruz. Hostes eşini aldatan, hayatta yalnızca kendini önceleyen Adem'se hasta, kendi sonuna yaklaşıyor. Adem de 'ademoğlu' da hasta, güvensiz, sevgisiz... Buna bir 'ilahi nefha' gerektir. Allah'ın, Hz. Adem'e kendinden üflediği ruh, Hz. İsa'nın ölüleri diriltten nefesi... 'İyileşme' ancak bundan sonra olabilecektir. Adem ancak bundan sonra ('çok çığ çığ' diyen Necatigil'i ya da 'ne çok acı var' diyen Zarifoğlu'nu hatırlatırcasına) "Bunca zaman bu kadar acıyı nasıl görmedim?" diye hayıflanacaktır. Esmâ'nın, kendini feda edercesine ona 'nefes' vermesinden sonra. Dünyaya peyderpey üflenen ilahi nefesse filmde dış sesin okuduğu metinlerle hatırlatıyor kendini. Ve doğrusu bunları Halit Ergenç'in davudî sesinden duyunca insan ürpermiyor değil.

Hep iyilik kollayan, en çok tabiatın içinde kendini dolu dolu hissedene, daima başkalarının nefesine avukat, kendi nefesine savcı tutumu takınan, kimselerin inanmadığı güzel geyiğini ormanda bir kez daha görmeyi ümit eden ama en önemlisi ümidini hiç yitirmeyen yani irtibatını hiç koparmayan Esmâ, kırmızı başlıklı peleriniyle hem masalı hem de 'kurtarıcı' figürünü çağırıştırıyor.

Ve anlıyoruz ki Erdem, dünyamızın rasyonaliteye -ya da rasyonalize etmeye- terk edilip masalın kanatlarından yani mitosun pelerininden yani ruhun pencerelerinden uzak düşmesine bir ağıt yakmış, Tanrı'yı şehre çağırmak için kendi mesleğince, meşrebince bir dua etmiş adeta.

Arvo Part'ın müzikleri, filmin sesinin eksiksiz bir tamamlayıcısı...

Adem rolünün abartılı teatralliği kostontrasyonu dağıtabiliyor.

düşmeyen, saf gibi görünen hizmetçi Esmâ ise bunun da ötesine geçip bunları anlamlandırmaya çalışıyor.

Esmâ, malum, isimler demek; Allah'ın Hz. Adem'e isimleri öğretip ve Hz. Adem'in bu bilgisini meleklerle gösterip 'insan'ın 'üstün'lüğünü göstermesi gibi Esmâ da bütün bu işlerin (fiillerin) ardındaki hikmete dair (isimleri) görme arzusu ve kısmen becerisinde. "Olur ki siz bir şeyden hoşlanmazsınız; oysa o, hakkınızda hayırlıdır. Olur ki siz bir şeyi seversiniz; ama o, sizin hakkınızda bir fenalıktır. Allah bilir, siz bilmezsiniz" ayetinin görsel tefsiri gibi bir sahneyle başlıyor film. Akşam vakti ormandan geçen Esmâ'nın üstüne düşen ve gözünün kenarında bir sıyrıkla atlattığı kütüğü, akrabası Emin'i almak üzere gireceği lokantanın kapısında tam önüne düşüveren kütük izliyor. İlki, yolunu kesip kendini bir süre alıkoymasa, tam ikinci kütük düşerken altında olacak ve belki hayatını kaybedecekti. Esmâ bunun farkında olarak şükrediyor. Kimileri Esmâ'yı çok bilinçsiz ya da irade göstermeyen bir karakter gibi görebilir fakat inanç söz konusu olduğunda referansların tam da örnek gösterdiği inanç, Esmâ'nın sahip olduğudur; tam bir teslimiyet

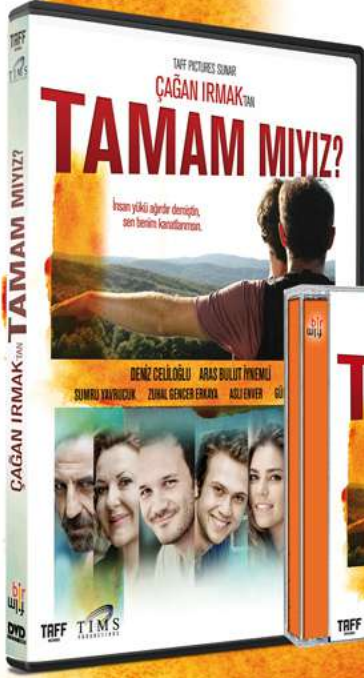
ÜMİDİNİ HİÇ
YİTİRMİYEN YANI
İRTİBATINI HİÇ
KOPARMAYAN ESMA,
KIRMIZI BAŞLIKLİ
PELERİNİYLE HEM
MASALI HEM DE
'KURTARICI' FIGÜRÜNÜ
ÇAĞRIŞTIRIYOR.

TAFF PICTURES SUNAR

ÇAĞAN IRMAK'TAN

TAMAM MIYIZ?

İnsan yükü ağırdır demiştin,
sen benim kanatlarımsın.

DENİZ CELİLOĞLU ARAS BULUT İYNEMLİ

SUMRU YAVRUCUK

ZUHAL GENCER ERKAYA

ASLI ENVER

GÜRKAN UYGUN

ŞİMDİ DVD VE VCD'DE
TÜM SEÇKİN SATIŞ NOKTALARINDA!

TAFF

TIMS
PRODUCTIONS

bir
film

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YASAK AŞK

ORİJİNAL ADI Adore

YÖNETMEN Anne Fontaine

OYUNCULAR Naomi Watts,
Robin Wright, Xavier Samuel,
Sophie Lowe, James Frecheville,
Ben Mendelsohn, Jessica Tovey

YAPIM 2013 Avustralya-Fransa

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM M3-Medyavizyon

**“YASAK AŞK”IN
SENARYOSUNUN
ÖNCELİKLİ SORUNU TA
EN BAŞINDA; BİZİ
KARAKTERLERİNE VE
BU İLİŞKİNİN
DOĞUŞUNA İKNA
EDEMEMESİNDE
YATILIYOR.**

TUTKULARIN, BÜYÜK AŞKLARIN, AYRILIKLARIN YALNIZCA GENÇLİK ÇAĞINA YAKIŞTIRILMAYA ÇALIŞILMASINDAN mıdır nedir, orta yaş üstü karakterlerin söz konusu kavramlarla ilgili deneyimleri pek sık uğramıyor beyazperdeye. Eğer buradan doğan bir açlık söz konusuysa, geçtiğimiz yıl izleyiciyle buluşan “Gloria” ve “Başka Söze Gerek Yok” (Enough Said) gibi örneklerin ilgiyle karşılanmasında bu açlığın payı büyük. Çoğu zaman hikayesinde ve işleniş biçiminde sinir bozucu bir naifliğin hakim olduğu bu tür, bu hafta genellemelere kendince meydan okuyan, yeni ve aykırı bir örnek kazanıyor.

Anne Fontaine’in İngilizce dilinde çektiği ve bir yıldır ismi üzerinde bir türlü uzlaşamayan (Perfect Mothers, Two Mothers, Adore) filmi “Yasak Aşk”, 40’larına gelmiş iki kadının, geçmiş ve geniş zamanla olan hesaplaşmalarından arınıp tutku keşfine çıkmalarını, Türkçe ismine yaraşır yasaklıkta bir aşk çerçevesinde işliyor.

Genel anlamda şansını erotik, sarsıcı ve şaşırtıcı olmaya çalışmaktan yana kullanan filmin, bu provokatif tavrını ne denli uygulayabildiği tartışmalı. Tartışmasız olansa başrollerdeki Naomi Watts ve Robin Wright’ın Güney Avustralya sahillerinde zamana meydan okuyan güzelliklerinin bir hayli ilgi çekici olduğu gerçeği.

Nobel’li yazar Doris Lessing’in “The Grandmothers” adlı eserinden sinemaya uyarlanan film, aşkı birbirlerinin oğlunda bulan iki yakın arkadaşın hikayesini ele alıyor.

Lil ve Roz’un çocukluklarında başlayan dostluklarının gelişimini hızlı karelerle izleyiciye sunan film, ormanda koşan küçük Lil ve Roz’un ardından, bir cenaze töreninde yas tutan genç Lil ve Roz’a geçip, karakterlerin 40’lı yaşlarına erişiyor.

Lil tek oğlu Ian ile birlikte, Roz ise oğlu Tom ve kocasıyla kendilerini, kendileri dışında her

şeyden soyutladıkları cennete taş çıkartacak güzellikte bir sahil kasabasında, komşu evlerde yaşıyorlar. Çocuklarını büyütürken, aralarındaki dostluk da günbegün serpilmiş. Öyle ki arkadaşlıkları yakın çevrelerinde lezbiyen oldukları yönünde yorumlanacak derecede dikkat çekici, konuşulan bir şey. Roz’un kocasının işi nedeniyle ailesini geride bırakıp Sydney’e taşınması ise, aralarında benzeri pek görülmemiş bir ilişkinin başlamasına neden oluyor. Ian, annesinin en yakın arkadaşı Roz’la tek gecelik bir birliktelik yaşıyor; buna tanık olan Tom ise misilleme yaparak Lil’i baştan çıkarmayı başarıyor. Bu yasak aşk dörtgeni ise günden güne tuhaflaşıyor, normalleşiyor ve sıradanlaşıyor. Bu ilginç öykü ise senaryo yazarları Christopher Hampton ve Anne Fontaine’in ellerinde, filmin senaryosundan

taşıyor, taştıkça toparlanması imkansızlaşıyor. Bir nevi bir tabuyla karşı karşıyayken, yıkılamayışına da tanık oluyoruz.

“Yasak Aşk”ın senaryosunun öncelikli sorunu ta en başında; bizi karakterlerine ve bu ilişkinin doğuşuna ikna edememesinde yatıyor. Belki de oğulların, arkadaşlarının annelerine ilgi duymasını Oedipus kompleksinin kolaycılığıyla açıklamamızı ya da annelerin bu ilgiye karşılık verişini de bir nevi sözlü toplum kurallarına inat kendini keşfetme hikayesi olarak görmemizi bekliyor. Belki de kendisi bile ne istediğini bilmiyor. Ancak gerçek şu ki bu sığ ihtimallerin dahi arka planları için inceliklerine girmeden dolduruluyor.

Filmin içerisine sığdırılmaya çalışılan onlarca olay, doyurucu ve mantıklı bir nedensellikte sunulmuyor. İlerleyen anlarda

pembe dizilere layık gelişmeler türedikçe, karakterlerin saçma durumlara düşmesine ve yaşananların istemsizce gülünçleşmesine göz yumuluyor. Böylece filmin gerçeğe dokunma yeteneği süresi ilerledikçe tamamen kaybolurken, hiçbir psikolojik derinliği olmayan karakterler de sadece kağıt üzerinde yaşamaya devam ediyorlar. Haliyle henüz Lil ve Roz arasındaki dostluğa dahi ikna olmamışken yaşadıkları aşka, ayrılık acılarına ya da yalnızlıklarına ilgi duymak da güç. Ne bunalımlarına ne de mutluluklarına ortak olabiliyoruz. Zira onlara inanmıyoruz.

Avustralya sahillerinin dayanılmaz güzelliği.

Christopher Hampton'ın kaleminden çıkan ve kesinlikle günümüze ait olmayan niteliksiz diyaloglar.

**BAŞROLLERDEKİ
NAOMI WATTS VE
ROBIN WRIGHT'IN
GÜNEY AVUSTRALYA
SAHİLLERİNDE
ZAMANA MEYDAN
OKUYAN GÜZELLİKLERİ
FİLMİN İLGİ ÇEKİCİ
YANLARINDAN.**

RECEP İVEDİK 4

YÖNETMEN Togan Gökbakar

UYUNCULAR Şahan Gökbakar,
İrfan Kangı, Barış Gül, Cem Korkmaz

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Tiglon
(Çamaşırhane Film)

**“RECEP İVEDİK 4”, EN BİLİNE
YARIŞMALARINDAN ELEME
TARTIŞMALARINA KADAR
“SURVIVOR” SEZON ÖZETİ
ADETA. SÜRESİ BİLE AYNI.**

SİNEMADA KOMEDİ YAPMANIN RİSKLERİNDEN BİRİ GÜLDÜRMEYEN ESPRİLER İSE DİĞERİ DE SENARYONUN SKEÇ olma hali, yani bütünlükten yoksun oluşu. Kaba komediye sevenlere kahlkaha attırın Recep İvedik serisinin senaryosu tıpkı bir televizyon şovuymuşçasına, skeçlerden oluşageldi hep. Şahan Gökbakar “Recep İvedik 4”te, senaryo üzerine yapılan eleştirileri dikkate alması görünüyor. Zira 4. film, skeç skeç olma halinin en iyi gizlenebileceği alanda at koşturuyor, yani yarışma konseptini kullanıyor. Sözkonusu o yarışma, hayatta kalma mücadelesi olan “Survivor”. Bilindiği gibi Recep de türünün tek örneği olarak gerçek hayatta mücadele halinde hep. Kendi özgün komedi tarzını, Acun Ilıcalı’nın ticari zekası ile buluşturan Gökbakar her iki tarafa da yarayacak (yeni “Survivor”, film gösterime girdikten hemen sonra başlayacak) bir ortaklığa imza atıyor ama bunu yaparken kahramanını, eleştirdiği düzene ayak uydurtuyor. “Recep İvedik 4”ün, ‘ayı adam’ kahramanının en ehlileştiği film olduğunu söylemek mümkün,

hatta klasik Yeşilçam’a selam gönderdiğini de... Kendi doğruları ve ahlak anlayışıyla düzene meydan okuyan Recep, 4. filmde, mahallenin çocuklarını sahiplenen bir İnek Şaban personasına bürünürken, yarışma bölümlerinde de yer yer Hababam’ın kamp maceralarına göz kırpmıyor. Dolayısıyla Recep’ten şov bekleyenler, ilk üç filme göre limitlerini pek zorlamayan, “Survivor”ın kanatları altında uçan bir ‘halk kahramanı’ bulacak bu sefer.

“Recep İvedik 4”, en bilinen yarışmalarından eleme tartışmalarına kadar “Survivor” sezon özeti adeta. Hatta süre bile yarışmanın TV’deki yayın süresiyle aynı tutulmuş. Sözüün özü, salt İvedik şov izlemek isteyenlere hafif, ama daha hafifletilmiş İvedik performansı görmek isteyenlere de ayarında gelecek bir komedi bu.

Ünlülerin soyadı benzerliği üzerinden giden espriler, İvedik’i sevmeyenleri bile güldürür.

“Survivor”ı takip etmeyen İvedik hayranları, iki saat boyunca sıkılabilir.

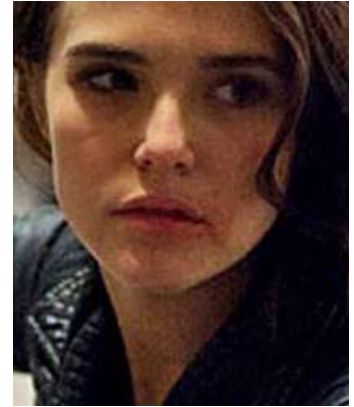
RECEP İVEDİK 4

ŞARKI SÖYLEYEN KADINLAR

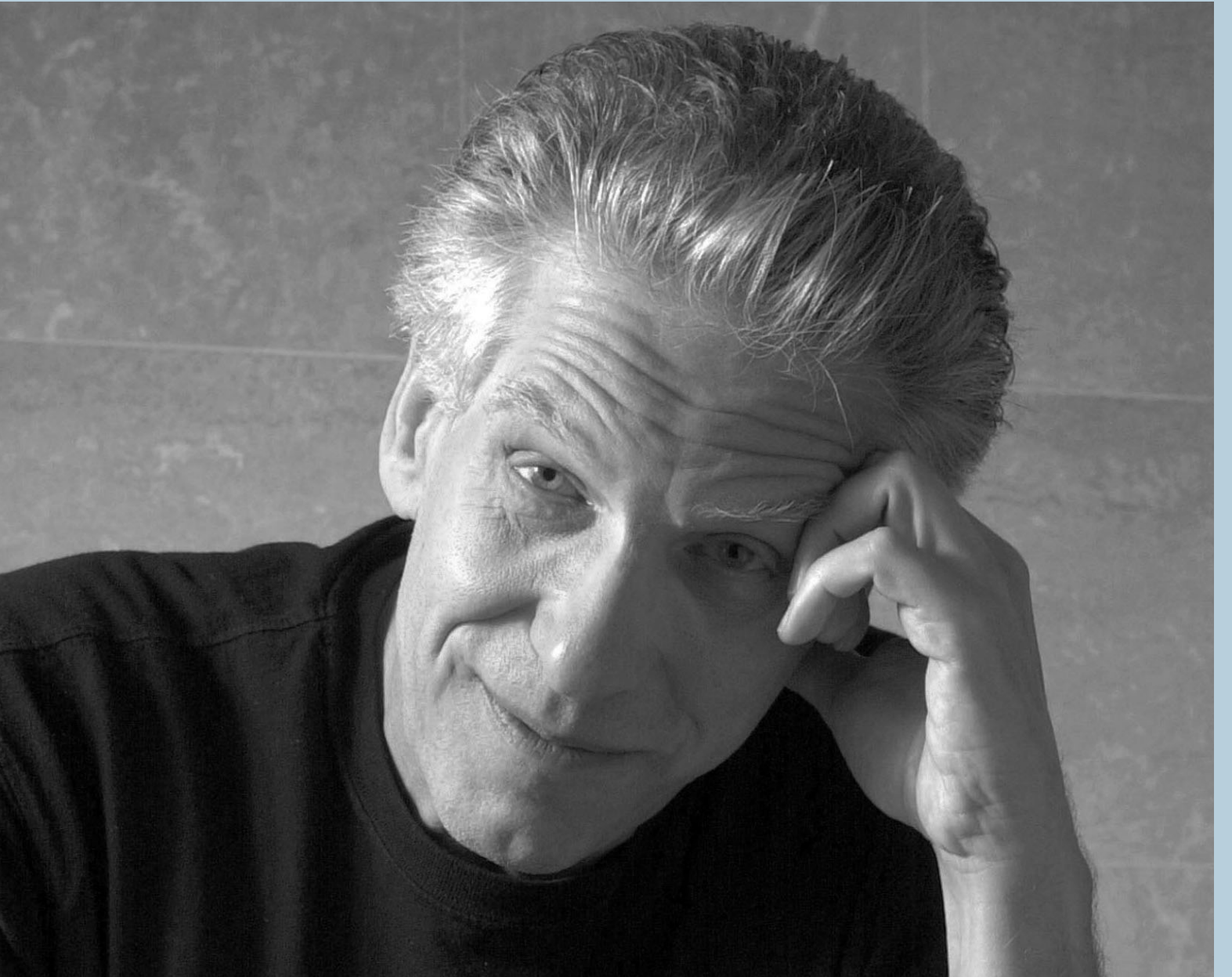
YASAK AŞK

VAMPIR AKADEMİSİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
RECEP İVEDİK 4		★			★	★	
ŞARKI SÖYLEYEN KADINLAR		★★		★★★★	★★★★	★★★★	
YASAK AŞK			★★★★		★★★★		★★★★
12 YILLIK ESARET	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
AŞK	★★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★
BALAYI					★		
Bİ KÜÇÜK EYLÜL MESELESİ	★★			★★	★★	★★★★	
DAİRE		★	★★★★	★★★★	★★	★★	
EYYVAH EYYVAH 3	★★	★★★★		★★	★★	★★★★	
FRANKENSTEIN: ÖLÜMSÜZLERİN SAVAŞI		★★★★		★★	★		
GEÇMİŞ		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	
JACK RYAN: GÜLGE AJAN		★★			★★		
KIRIK ÇEMBER				★★★★★	★★★★★		
KÖFTE YAĞMURU 2				★★			
LEGO FİLMİ		★★★★★		★★★★			
MR. BANKS		★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
MUHTEŞEM GÜZELLİK		★★★★		★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
PARA AVCISI	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
ROBOCOP	★★	★★★★		★★	★★		
SADECE AŞIKLAR HAYATTA KALIR			★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	
SONSUZ AŞK				★★	★	★★	
ŞEYTANIN GÜNÜ				★★★★	★★		
VAMPIR AKADEMİSİ	★			★	★		
FİDYE				★★★★★			
SAMSARA		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	

CRONENBERG ROMAN YAZARSA: “CONSUMED”

Beyazperdede, **ürkütücü ve karanlık** dünyalarda gezinmeyi, insan bedeni ve beynin kıvrımlarına **mayınlar** döşemeyi çok seven, “Kendine sansür koymaya başlarsan öldün demektir” diyen **David Cronenberg**, “**Consumed**” adlı 352 sayfalık bir de roman yazmış ki...

SİNEMANIN EDEBİYATÇILARLA, YÖNETMENLERİN YAZARLARLA İLİŞKİSİNDE İLK AKLA GELEN, ‘EDEBİYAT UYARLAMALARI’ OLUR DOĞALLIKLA. BU KONUDA KAÇ YAZI YAZILDIĞINI VE KAÇ SORUŞTURMA YAPILDIĞINI

tahmin etmek bile mümkün değil ama yedinci sanatın bir edebiyat yapıtını vezir de rezil de edebileceği sanat dünyasında gayet iyi bilinir. Örneğin, son yıllarda bu ilişki biçimi üzerine epeyce mesai ve emek harcayan Murat Özer’in Radikal Kitap’taki “Kitabı da Var” yazılarını topluca okumak, meraklılarını tatmin edecek bir süreç oluşturacak, fikirlerinin netleşmesine yardımcı olacaktır eminim ki.

İşin bu boyutunun dışında bir de ‘senaryo dışında da şeyler yazan’, filmografisi hayli kabarıkken edebiyata da el atan yönetmenler var bilindiği gibi. Yerli-yabancı onlarca örnek verilebilir elbette... Yılmaz Güney’den Tayfun Pirselimoglu’na, Patrice Leconte’tan Pierre Emmanuel Schmitt’e, Pierre Schoendoerffer’den David Cronenberg’e açılan geniş, renkli bir yelpaze geliyor önümüze ‘sinemacı edebiyatçılar’ denildiğinde.

Evet, David Cronenberg henüz yayımlanmamış da olsa sonunda bir roman yazdı! ‘Henüz yayımlanmamış’ olması, bir çekmeceye kilitlenmiş vaziyette durmasından, gelecek yüzyılların şölenine sunulacak olmasından kaynaklanmıyor; hakları şimdiden 15 ülkeye satılmış, okuruyla Eylül 2014’te buluşacak olan “Consumed” adlı 352 sayfalık bir roman yazmış Kanadalı yönetmen.

Özet yapmak amacıyla da olsa Cronenberg filmografisinin dehlizlerinde kaybolmaya hiç niyetim yok ama üstadın iki üç filmini bile seyretmiş olanlar iyi bilirler ki kendisi, tüketim toplumuyla alıp veremediğini peliküle oldukça sert bir ‘çarpık gerçeklik’ biçiminde yansıtır...

Seyirciyi, midesinin kaldıramayacağı görüntülerle baş başa bırakır... Ürkütücü ve karanlık dünyalarda gezinmeyi, insan bedeni ve beynin kıvrımlarına mayınlar döşemeyi çok sever...

Bu ‘kafadan’ çıkacak roman da çiçek böcek edebiyatı olmayacaktı haliyle ve Cronenberg “Consumed”la okurun sinir uçlarıyla oynamayı, aynen perdedeki gibi sürdürüyor.

Olayların merkezinde ‘üç çift’ var. Özetle...

Fransız düşünür Celestine Arosteguy öldürülmüştür, ceset kayıptır ama polis kadının son derece hunharca öldürüldüğü, hatta cesedin bazı parçalarının yendiği kanısındadır. Bir numaralı zanlı da ortalarda olmayan koca, Aristide Arosteguy’dur. Olayı aydınlatmayı amaçlayan gazeteci çift Naomi ve Nathan ise kendilerini birden akıl almaz bir dünyanın içinde bulurlar. Haz alma biçimlerinin tek kelimeyle hastalıklı olduğu bir seks yaşamı süren Celestine ve Aristide, örneğin ‘mastektomi’ ameliyatlarını (kanserli kadın göğsüne yapılan operasyon) toplu seks ayinlerine dönüştürmüşler, öğrencileri olan Chase ve

Herve’i de kendi dünyalarına çekip ‘kafalamışlardır’. Naomi ile Nathan, öncelikle iki öğrenciyi bulmak için kolları sıvarken Tokyo’ya, Kuzey Kore’ye, uluslararası teknoloji projelerine, cinsel fetişlere uzanan tempolu, heyecan verici bir serüvene atılırlar.

Cronenberg’in ‘kendine has’ sayılabilecek felsefi açılımlarıyla kuşatılmış olan “Consumed”, Türkiye’de yayımlanır mı, yayımlanırsa ‘kırpılır mı’, şimdiden bir şey söylemek zor, ancak, yazarın beyazperdede önümüze sürdüğünden daha ‘hard’ bir metne imza attığına, deyim yerindeyse Allah ne verdiyse yazmış olduğuna kuşku yok. Eh, otosansüre dair düşüncelerini “Kağıda ya da beyazperdeye her şeyi yansıtabileceğini düşünmelisin. Kendine sansür koymaya başlarsan öldün demektir” şeklinde açıklayan bir ‘yaratıcı’dan da başkası beklenmezdi zaten.

Cronenberg’e göre, gösterilemeyecek ve görülemeyecek şey olmadıktan sonra, yazılamayacak ve okunamayacak şey de yoktur. Gerisi bize kalmış!

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

NE EKERSEN

İngiliz ‘Özgür Sinema’ akımının bayraktarlığını üstlenmiş isimlerin başında gelen **Lindsay Anderson’ın 1968** tarihli başyapıtı “**Ne Ekersen**” (If....), ‘devlet’ denen devasa mekanizmanın tekerine çomak sokarken ‘**anarşist**’ bir **söylemin** peşine takılıyor. Bunu yaparken de bir yatılı okulu kullanarak alegorik bir yaklaşım sergiliyor. Cannes Film Festivali’nden **Altın Palmiye’yle dönen** yapım, sonraki yıllardaki birçok ‘sistem eleştirisi’ filmine de yol gösteriyor.

ÜLKENİN İSMİNİN BAŞINA ‘BÜYÜK’ SIFATINI GETİREN BİR DEVLETİN NE TÜR MOTİVASYONLARLA HAREKET ETTİĞİ TARTIŞILMAZ. SÖMÜRGEÇİ BİR ZİHNİYETİN EGEMENLİĞİNE TESLİM EDİLMİŞ, KENDİNE SÜREKLİ ‘DÜŞMAN’ YARATAN, ‘MİLLİYETÇİ’ REFLEKSLERİN BASKIN OLDUĞU, ‘İŞGALCI’ KİMLİĞİNİ HER DAİM GÜNDEMDE TUTMUŞ bir devlettir haliyle bu. Ve bunları ‘gelenek’ maskesiyle örtterek varlıklarını sürdürmeyi düstur edinmiş bir devlet. Dünyanın hangi ‘müstesna’ ülkesinden bahsettiğimizi tahmin etmişsinizdir: Büyük Britanya tabii...

İngiliz ‘Özgür Sinema’ akımının bayraktarlığını üstlenmiş isimlerden Lindsay Anderson’ın 1968 tarihli harikası “Ne Ekersen” (If....), işte tam da bu devletin sürekli kendini öne çıkaran ve marifetlerini ‘aklamaya’ çalışan doğasını alegorik bir yapıyla bütünlüyor. Eğitim sistemini ve onun içindeki arızaları ön plana yerleştirerek hedefe yürüyen film, gördüklerimizin ötesinde meseleler içeren bir resmin ipuçlarını kovalıyor yaklaşık iki saat boyunca.

20’li yaşlarındaki iki genç senaristin, David Sherwin ve John Howlett’in “Crusaders” adlı senaryosunu temel alan “Ne Ekersen”, yalnızca erkeklerin eğitim gördüğü ‘seçkin’ bir yatılı okulu mekan ediniyor. Devletteki hiyerarşinin bir benzerine sahip olan bu okul, ‘aşağıdakiler ve yukarıdakiler’ mizansenini hayata kavuştururken, her

daim ezilmeye mahkûm olanların sesi olmaya sıvanmış bir karakteri, Mick Travis’i (Malcolm McDowell) öne çıkarıyor. Son sınıf öğrencisi olmasına karşın, bu durumun avantajlarından yararlanamayan karakter, yıllardır biriktirdiklerini kusabileceği zamanı kolluyor film boyunca. Karşısındaki devasa ‘kütle’ye kafa tutacak kadar donanımı yok, ama ‘gerilla’ taktikleriyle işini görebileceğini düşünüyor, kendisi gibi düşünen bir avuç yoldaşıyla birlikte.

“Ne Ekersen”, anarşizmin köklerine doğru götürüyor bizi. Okulun devleti temsil ettiği bu resimde, değişmesi mümkün görünmeyen, değiştirilmesi teklif bile edilemeyen sistemi sarsmak için başvurulabilecek tek çözüm anarşizm gibi görünüyor. Mick Travis ve tayfasının sistem tarafından ezilip un ufak edilmesini, buna karşılık da onların içinde büyüyen öfkeyi izliyoruz uzun bir süre. En nihayetinde de öfkenin nasıl bir patlama yarattığına tanık oluyor, sistemin yara almasına yol açacak eylemin peşine takılıyor.

Lindsay Anderson, sokağın ritmini yedinci sanata taşıyan ‘Özgür Sinema’ akımının temel kurallarını “Ne Ekersen”de de uygulamaya koyuyor. Her daim sokağın yanında olan sinemacı, ‘sıradan’ın sırtına tırmanıp yükselen ve giderek büyüyerek inanılmaz boyutlara ulaşan ‘baskı’nın karşısında dururken, yayılmacı Büyük Britanya geleneğini de

karşısına alıp küfürler yağdırıyor. Adım adım ilerlerken taviz vermiyor Anderson, ilk andan itibaren tarafını belli ediyor. Atalarının ayak izlerinin kirli görüntüsüne kusuyor öfkesini, 'Büyük' sıfatının altındaki emperyalist geleneği durmaksızın bombalıyor.

1969'da Cannes Film Festivali'nden Altın Palmiye'yle dönen "Ne Ekersen", yüzyıllar boyunca 'hamaset edebiyatı'yla halkını uyutan bir devlete karşı sesini olabilecek en yüksek volümde çıkarıyor. Dünyanın dört bir yanına yayılan ve 'üzerinde güneş batmayan imparatorluk' olmak için halkları ezmeyle 'gelenek' haline getiren Büyük Britanya'nın tekerine çomak sokuyor anlayacağınız. Devletin emperyalist geleneğini dinsel baskıyla da bütünleyen bu ülkeye karşı sesini yükseltirken bir an olsun geri adım atmıyor film. Lindsay Anderson, bölümlere ayırdığı eserinde kimi zaman renkli, kimi zamansa siyah-beyaz bir görsellik tercihinde bulunuyor, kurallara teslim olmuş okulun aksine 'kuralsız' bir resim ortaya koymak istercesine. Anarşist bakışını görsellikle de destekliyor, çizginin dışına çıkmanın kaçınılmazlığını, hatta çizgiyi yok etmek gerektiğini vurgulamaya çalışıyor. Bunu da layıkıyla başarıyor yönetmen, 'uyandırma servisi' işlevi üstleniyor bir bakıma.

Malcolm McDowell'ın başı çektiği genç oyuncu kadrosunun 'öfke'yi

mükemmelen yansıttığı "Ne Ekersen", köhnemişliğini baskılayarak kapatma derdindeki zihniyeti yerle bir etmeyi düşünüyor öncelikle. Bunu modernize etmek ya da yeni bir kılıfla piyasaya sürmek gibi bir niyet söz konusu değil burada. Hiçbir şekilde 'uzlaşma' belirtisi göstermeyen senaryo, tümüyle yıkılması gereken bir bina görüyor karşısında, 'yenileme' çalışmasının bir faydası olmayacağı belli çünkü. "Bu kurtlanmış binayı yerle bir edelim, gerisine sonra bakarız" mantığının baskın olduğu bu resim, yıkım sonrasında 'yeni bir şey' inşa etmeyecek belki de. "Devlet denen 'kelepçe'den kurtulduktan sonra benzer bir sistemle yola devam etmenin anlamı yok" diyor film, her ne kadar finalde kimin ne kazandığı, nasıl kazandığı belli değilse de...

Lindsay Anderson, sonraki yıllarda birçok 'sistem eleştirisi' filmine esin kaynaklığı yapan, yol gösteren "Ne Ekersen"le, orijinal ismi "If..."in çağrıştırdıklarının altını tıka basa dolduran bir filme imzasını koyuyor. "Ne Ekersen"ın başkarakteri Travis'in serüvenini çeşitlendiren 1973 yapımı "Talihli Adam" (O Lucky Man!) ve 1982 yapımı "Britanya Hastanesi"ni (Britannia Hospital) de izlemek gerek bu arada. Üç filmin senaryosunun da David Sherwin'in elinden çıkma olduğunu hatırlatalım son olarak.

1

SİNEMAMIZIN EN KOMİKLERİ

Türkiye sinemasının **en komik 11 karakterini** seçmek zordu. Belli kriterler belirledik. Ama bu kriterlerin **en önemlisi vicdan** kıstasıydı. Karakterlerin olaylar karşısındaki vicdanlarının sesini dinleyip dinlemediklerine baktık.

KOMEDİYİ HEM ÇEKMEŞİ HEM DE OYNAMASI ZOR. AMA İYİ KOMEDİ filmi yapmanın da ötesi var. Önemli olan o komik karakterin zamanının ruhunu yansıtmayı ve sırtını dayadığı mizah anlayışı... Ancak böyle olunca karakterlerin fenomen haline geliyor. Yoksa bir zaman gülünen ve sonra unutulmuş komikler olarak kalıyorlar. Çünkü son tahlilde adına ne dersiniz deyin, biraz da güldürüyle vicdan arasında bir bağ var. Belki vicdansızlar da gülüyor ama vicdanlı komikler tarihe kalıyor ... Bu kriterin bir istinası Şener Şen'in Maho Ağa karakteri. Ama Şen, kariyeri boyunca ağaların ipliğini pazara çıkardığı ve "Züğürt Ağa"da onları sıradanlaştırdığı için, yani filmografisinin bütününe düşünerek onu listeye aldık. Bu listeyi yapma sebebimiz "Recep İvedik 4" filminin vizyona girmesi. Ama son filmi de görünce şunu söylemek mümkün: İvedik'in bu tür bir listeye girmesi için evrim geçirmesi gerek.

1 ŞABAN

"Şaban'a kimileri saf, iyi niyetli, dürüst dedi. Sırf güldürür, eğlendirir dediler. Kimileri de anarşisttir, aslında düzeni sessizce yıkıyor dedi. Hepsinin doğruluk payı var. Şaban, halkın yanında bir adam. İnsanlara sıcak ve içten geldi. Bunun için sevdiler" der Kemal Sunal efsanevi karakterini tanımlarken. Sinemamızın en önemli komedi karakteri olduğunu kimse inkâr edemez. Kendi adını taşıyan onlarca filmde karşımıza çıktığı gibi, Sunal'ın adı Şaban olmayan karakterlerinde de onun izini görmek mümkün. Alt sınıftan gelen, 'eşekoğlu eşek' repliği alametifarıkası olan, yolsuzluk, yoksulluk, feodal düzenin yarattığı sorunlar, adam kayırmaca, din bezirgânlığı gibi memleketin temel sorunlarına hep itiraz eden Şaban, hiç şüphe yok ki bu topraklardan çıkan özgün komedi karakterimizdir...

2**3**

2 MAHO AĞA

Şener Şen'in yarattığı efsanevi karakterler arasında Badi Ekrem kadar popüler olamasa da Maho Ağa "Kibar Feyzo" ile "Banker Bilo", "Erkek Güzeli Sevil Bilo"da (Mahmut Ağa olarak) karşımıza çıkar. Şen'in oynadığı komedi filmlerindeki karakterlerin birçok özelliği Maho Ağa'da vücut bulur. Feodal düzenin temsilcisidir, üçkağıtçıdır, bozuk düzene çabuk ayak uydurup avanta sağlamayı iyi bilir, çıkarları her şeyin üstündedir ve çapkındır. Kemal Sunal'ın ya da İlyas Salman'ın yarattığı namuslu karakterlerin tezatıdır. Şener Şen, sinemamızda alışlagelmiş agresif, sert karakterli ağa tiplemesini alaycı Maho Ağa yorumuyla tersyüz etmeyi başarmıştır. Lakin aynı Şen bu kötü şöhretli karakteriyle yarattığı ağa personasını da "Züğürt Ağa" ile yıkmayı bilmiştir.

3 ARİF

Cem Yılmaz'ın iki filmi "G.O.R.A." ve "A.R.O.G."da karşımıza çıkan Halıcı Arif tipik 'bilgisi yok fikri çok'lardan. Maşallah her konuda fikri var! Ki uzayda ya da taş devrinde olması fark etmiyor, karşılaştığı her duruma ve olaya (genelde olağan dışıdır) karşı uzman (mış) edasıyla yorum yapmadan geri duramıyor. İkna kabiliyetinin kuvvetli olması da bu yorumların destek görmesine neden oluyor. Aslında faydacı ve paragöz bir insanın modern zamanlarla imtihanından fırlamış gibi duruyor. Pragmatik, özgüven sahibi, delikanlı, çakma eşya seven biri olsa da aynı zamanda aşık, sempatik, barışçı, bilime saygılı, 'öteki'ne duyarlı biridir Arif. Beyazperdede gördüğümüz son yılların özgün 'Türk tipi' komedi karakterlerinden biridir.

4**5**

4 KEL MAHMUT

Arzu Film patentli komedi filmlerinde komiklik yapmak Münir Özkuş'un canlandığı karakterlere düşmez. Fakat onun karakterleri filmlerin parçalarını bütünleştiren harç gibidir. Daha çok filmin vicdanıdır o karakterler. Klişe deyimle filmin güldüreni değil düşündüreni. "Hababam Sınıfı" serisindeki Mahmut Hoca gibi. Öğrenciler için adeta bir baba figürüdür. Hem otoriterdir hem de sevecen. Haylazlar topluluğu 'Hababam Sınıfı'nın zekasına saygı duyar, kimi şakalarına güler bile. Ama onların kural tanımazlıklarının bir cezası olduğunu da hep hatırlatır. Hayatına ilkeleri yön verir (ki Özkuş'un benzer komedilerdeki karakterlerinin bir başka özelliğidir bu), sıkı bir eğitimcidir bu yüzden son tahlilde hep öğrencilerinin yanındadır.

5 TURİST ÖMER

Usta oyuncu Sadri Alışık'ın sinema tarihimize geçen karakterinin ilham kaynağı, aslında aktörün askerlik arkadaşı Ahmet Güzelce'dir. Karakterin alametifarikası o selam da aslen Güzelce'ye aittir. Yan rollerde kendini gösteren sonra başrole kadar yükselen Turist Ömer, 'her ne olursa olsun keyfimiz gıcır olsun' türü bir karakterdir. Hiç hayal edemeyeceği ortamlara hemen adapte olmayı başaran ve orada küçük mutluluklar yaratan bir hali vardır. Sadri Alışık gibi hem dramı hem komediyi iyi bilen bir oyuncunun eline doğmasa belki daha yüzeysel kalabileceksen, usta aktörün oyunculuk gücü sayesinde yaşayan bir karaktere dönüşür. Az ile yetinmeyi bilen, kendince ilkeleri olan bu ünlü komedi karakterinin unutulmaz filmi ise pek tabii "Turist Ömer Uzun Yolu"nda'dır.

ÖLÜM KARARI

ROPE (1948)

tuncaarslan@yahoo.com

6

6 HÜSEYİN BADEM

Geyikli'den çıkan Ata Demirer'in "Eyyvah Eyvah" serisinin başkarakteri Hüseyin Badem kendi halinde bir Trakyalı'dır aslında. Üç filmlik seride biz müzik tutkunu Badem'in kendini ve köklerini keşfetmesini, âşık olmasını ve yuva kurmasını izledik. Yani öyle olağan dışı maceralara atılmıyor. Sıradan insanın, sıradan dertlerinin (misal âşık olup sevdiğine açılmaması) mizahi yönlerini hatırlattığı için belki de bu kadar çok seviliyor. Lakin bu ortaya çıkan mizahta hem Trakyalı olmasının hem de kendine has aurasının katkısı yadsınamaz. Görünür olmanın başarılı olma şartı sayıldığı günümüz dünyasında, sıradanlığın da önemli olduğunu hatırlatan Hüseyin Badem, temel olarak 'başkası olma kendin ol' diyen komik karakterlerimizden biri...

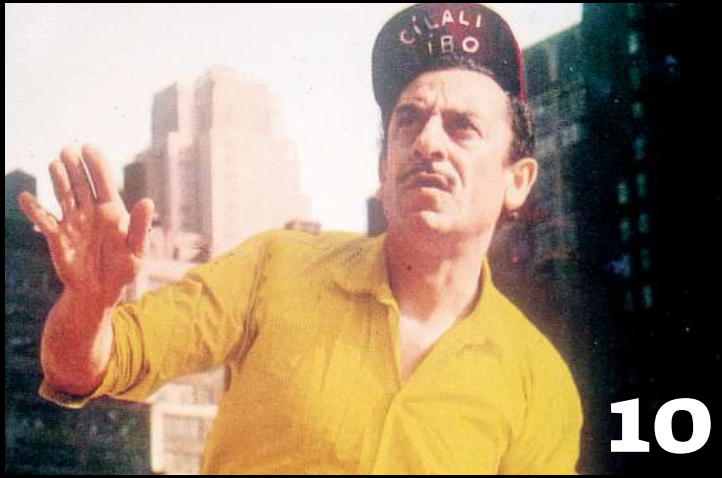
7

8

7 SAADET HANIM

Tamam, "Neşeli Günler" filmindeki Saadet Hanım karakteri, Adile Naşit'in canlandığı karakterler arasında Hafize Ana kadar popüler değildir. Ama en az onun kadar anaaktır ve bunun da ötesinde Naşit'in komedideki yorum gücünü de ortaya koymasını sağlayacak kadar da renkli bir karakterdir. Özellikle Naşit, Münir Özkul ile karşılıklı didiştikleri sahnelerde unutulmaz performanslar ortaya koyar. Duygularıyla hareket eden, kimi zaman öfkeli, kimi zaman sevecen, kimi zaman inatçı olabilen ve ani ruh hali değişimlerini çok iyi sergileyen Saadet Hanım, komedideki erkek egemen tipler arasında sıyrılabildiği gibi, kendinden sonraki birçok kadın komik karakterin de ilham kaynağıdır. Mesela onun izine Siti Ana'da bile rastlamak mümkündür.

8 ADANALI TAYFUR

Kelimeleri bozarak kendine has bir konuşma dili yaratan, dillere pelesenk olan “Yeşşee” nidasıyla özdeşleyen Adanalı Tayfur, Öztürk Serengil’in en popüler tiplmesidir. Popülarlığı ile ilgili rivayet edilir ki İsmet İnönü’nün bile “Yeşşee” diye seslenmişliği varmış. Adanalı olmanın özelliklerini ziyadesiyle taşıyor Tayfur. Ayrıca çapkındır, laf cambazıdır, bükemediği eli öper gibi gözükse de ‘masum’ dalaverelerle o eli illa ki bükür. Sinemamızdaki diğer komiklere göre daha bencildir ama vicdansız da değildir. İnsanları bir şekilde mutlu etmeyi bilir. Kimi yapay gelen aşırı, yer yer de mekanik tepkilerine rağmen, salon komedilerinin unutulmaz bir komiğidir Adanalı Tayfur. Lakin hem Ertem Eğilmez’in hem de Osman F. Seden’in yönettiği filmlerde karşımıza çıkan bu karakterin kendini en iyi ifade ettiği filmleri, şaşırtıcıdır, Seden çekmiştir.

9 ZEKİ-METİN

“Nereye Bakıyor Bu Adamlar?”, “Beş Milyoncuk Borç Verir misin?”, “Nereden Çıktı Bu Velet?”, “Güler misin Ağlar mısın?”, “Petrol Kralları” filmlerinin kahramanları Zeki-Metin, ikili komiklerimiz arasında en bilinenidir. Onlar ya mahallenin duygulu, racon bilen, âşık gençleridir ya da köyden şehre yeni gelmiş birbirlerini tamamlayan komiklerdir. Kendilerini pek düşünmezler, önce çevrelerindeki mağdur insanlara yardım etmek isterler. Bu yardımseverlikleri uğruna da paragöz tüccarlarla, üçkağıtçılarla mücadeleye tutuşurlar. Küçük insanların dünyasını yansıtan, sıcak, melodrama meyleden, avangart soslu, mutlu sonla biten komik duygulu filmlerin kahramanları olarak fenomen olmuşlardır.

10 CİLALI İBO

60’lı yılların komiklerinden Cılalı İbo da, Turist Ömer gibi bir yan karakterken seyircinin ilgisi nedeniyle başrole terfi eden komiklerden. Feridun Karakaya’nın “Berduş” filminde figürasyondan hallice Boyacı İbo karakterini daha canlı kanlı oynamasıyla macerası başlıyor. Çocuk ruhlı tavırlarına, ‘r’leri ‘y’ olarak söylemesinin ortaya çıkardığı durum komedisini ekleyerek maceralarını yaşar. 12 filmlik macerasında komedinin, avantür, melodram, aşk, korku gibi farklı türlerle harmanlandığı görülür. Cılalı İbo da bu filmlerde Almanya’ya da Teksas’a da gider. Yeri gelir Kırk Haramilerle mücadele eder. Velhasıl gözü kara, bir iyilik meleşği gibi filmlerde dolaşır. Sevilmesinin sebebi de budur biraz.

11 KADIN KOMİKLER

Maalesef sinemamızın komikleri arasında da bir erkek egemenliği söz konusu. Komedi oynayan kadın oyuncumuz yok mu dersiniz. Var tabii; Suna Pekuysal, Mürvet Sim, Uğur Kıvılcım, Hikmet Gül, Perran Kutman, Ayşen Gruda say say bitmez. Yakın dönemde ise Demet Akbağ, Ezgi Mola, Binnur Kaya, Hasibe Eren, Ayça Damgacı gibi oyuncuların komediye yatkın oldukları aşikar. Fakat henüz onları starlaştıran ve karakterlerini fenomen haline getiren filmler mevcut değil. (“Hükümet Kadın” ile bir deneme yapıldı ve başarılı olundu, bu umut verici.) Yeşilçam zamanlarında star sistemi yüzünden fenomen kadın komedi karakterler ortaya çıkmamıştı, şimdilerdeyse sanki bir cesaret sorunu var. Bunun için bir istisna yapıp son maddeyi sinemamızdaki tüm kadın komiklere ayıralım istedik.

İBLİSLER 2

Zombimsi (ama zombi değil) saldırılara, The Producers'ın **tekinsiz synth numaralarının** eşlik ettiği, 1986'dan kalma bir B filmde The Smiths'in "Panic"ini dinleyebilmemize vesile olduğu için tercihimiz **ikinci "İblisler"den (Dèmoni 2... L'Incubo Ritorna)** yana. Gelin beraberce filme bir göz atalım... Mario Bava'nın oğlu Lamberto'nun bu çalışmasına burun kıvırmayalım!

BANA AKIM HARİCİ SINEMANIN BİR GELENEĞİ DE, BAZI DURUMLARDA 'FREAK'LİK GENİNİN KUŞAKLAR BOYU DEVAM ETMESİ. EN GÖRÜNÜR ÖRNEK ASIA ARGENTO'NUN NEREDEYSE TÜM KARIYERİNİ BABASI DARIO ARGENTO'DAN MİRAS ALDIĞI UÇUKLUKLAR ÜZERİNE İNŞA ETMESİ. BİR DİĞER ÖRNEK İSE DAHA AZ GÖZ ÖNÜNDE: Üç kuşaktır tuhaf/sıradışı bakışlarıyla sinemada zihinleri açan İtalyan Bava familyası... Şaşıyla, büyük ölçekli epikleriyle dönemi içinde sıradışı bir konumdaki erken dönem İtalyan sinemasından başlayıp doğrudan video piyasasına odaklı B tipi korku filmlerine ve televizyon için çekilen fantastik hikâyelere uzanan bir soy ağacı bu. Ancak 'sinemadan videoya' çizgisi, bir düşünce hikayesini de akla getirmesin. Zira, söz konusu İtalyan sineması olunca yaratıcılığın nerede filizlenebileceği, Anglosakson dünyasındaki kadar keskin ayrımlarla belirlenmiyor çoğu zaman. Erken dönem İtalyan sinemasını ayrı bir konuma yükselten yaratıcılık, 1980'lerde doğrudan video piyasasına sürülmek için hazırlanmış filmlerde de baş gösterebiliyor.

Bava ailesi özelinde büyükbaba Eugenio Bava'nın film hilelerine, devasa heykellerine zemin sağlayan yaratıcılık, oğul Mario Bava'ya geldiğinde başka bir şeye dönüşüyor: Anglosakson kültürünün hikaye güdümündeki gotik külliyyatı, İtalya'da görüntünün birinci planda

olduğu 'giallo' türüne tercüme ediliyor. 'Giallo'nun ana akım sinemada kaldırılmayacak dehşet tutkusunu, torun Lamberto Bava'da B sineması, video filmleri için çıkış noktası olabiliyor.

Lamberto Bava'nın, Dario Argento hamiliğinde gerçekleştirdiği "İblisler" (Dèmoni) serisinden de takip edilebilecek bir akış bu. Belki "İblisler" kendi türünde bile pek ayırt edilebilecek bir seri değil. Ama tam da bu yüzden önemli... İzlene izlene görüntüsü kaymış VHS atmosferinin, İngilizce dublajlarla arz-ı endam eden İtalyan oyuncuların ve inanırlılığıyla değil, imkânsızlıklarıyla göz alan film hilelerinin cirit attığı seri, 1980'lerden bugüne kalmış bir cevher. Aynı zamanda da hiçbir büyük stüdyo müdahalelerinin, cıvalı yeniden çevrimlerin bu atmosferi tekrar yaratamayacağının kanıtı... Üstelik tavrılarındaki ve soundtrack'lerindeki farklarla isteyene 1980'lerin değişik veçhelerini sunan bir ikili. Berlin'de bir sinema salonunda geçen heavy-metal yoğunluklu bir soundtrack'e sahip ilk filme karşılık, ikinci film teknoloji harikası bir binanın içinde kapalı kalmış yuppie'leriyle, vücut geliştiricileriyle ve new wave ağırlıklı soundtrack'yle bambaşka bir 80'ler manzarası sunuyor. Zombimsi (ama zombi değil) saldırılara The Producers'ın tekensiz synth numaralarının eşlik ettiği, 1986'dan kalma bir B filmde Smiths'in "Panic"ini dinleyebilmemize vesile

olduğu için bizim tercihimiz ikinci “İblisler”den (Dèmoni 2... L'Incubo Ritorna) yana.

Hikâyemiz 90’larda sinemaya ve televizyona erişimi olan (yani “Halka/Ringu” fenomeninden kaçabilme imkânı olmayan) herkese tanıdık gelecek bir çıkış noktasına sahip. İlk filmde sinema perdesinden dünyaya nüfuz eden ve insanlara tek tek bulaşıp onları mutasyona uğratan dünya dışı parazit iblisler, ikinci filmde portal olarak televizyon ekranlarını kullanıyor. Bir Bravo fotoromanından fırlamış gibi duran, devasa geometrik küpeli, İmren Aykut saçlı kadınlarla üst çizgisi göbek deliğinin üstünde pantolon giyen erkeklerden oluşan genç bir araştırmacı grup, dünya dışından gelen bir iblis cesedinin peşine düşüyor. Niyedir bilinmez televizyondan da yayımlanan bu teknik, sonunda her sakini ayrı telden çalan bir apartmanın kaba uyanmasına vesile oluyor. Neredeyse film boyunca bu apartmana ulaşmak için tüm şehri tavaf eden parti meraklısı punk’lar, havalı Armani kıyafetlerinin içinde mutasyona uğrayıp canavarlaşan kadınlar, iblisler kanal açarken elastikliğinin sınırlarını zorlayan televizyon ekranları, mutasyondan geçmiş apartman sakinlerine halterlerle karşı koymaya çalışan mayolu body-builder’lar ve CGI öncesi belini protezlere bağlayan dönüşüm sahneleri... Belki sağlam bir hikayesi olmayabilir (hatta sağlam bir

yapının yakınından bile geçemeyebilir). Ama “İblisler 2”nin naif öyküsünde şehvetle üzerinde durulacak çok nokta var. Zira bu aksaklıklar, filmin işlemeyen yönleri, tuhaflıkları o döneme dair hatırladıklarımızı gerçeküstü bir düzlemde tekrar bir araya getiriyor, bambaşka ambalajlarla tekrar anımsatıyor. “İblisler 2”de apartmanın içindeki ısıtılı 1980’ler, dışarının endüstriyel karanlığıyla karşı karşıya gelince sanki hikâyedeki zayıflıkların çok da önemli olmadığı tuhaf bir atmosfer oluşuyor. Filmin kahramanı konumundaki hamile Hannah’yı (Nancy Brilli) kurtaran ‘esas oğlan’, yoğun synth eşliğinde pek de aydınlık görünmeyen geleceğine adım atarken, filmin new wave soundtrack’i destekli 80’ler haletiruhiyesi daha da pekişiyor.

Bu vurgunun ne kadarı bilinçli ne kadarı değil, kestirmek zor. Senarist Dario Argento ile Lamberto Bava’nın, senaryonun Hannah’ya bir mutant doğurtan ilk versiyonunu değiştirip daha umutlu bir son yazdığına bakılırsa çok da bilinçsiz bir vurgu değil. Ancak önemli de değil. Önemli olan, “İblisler 2”nin bu hissiyatı illaki hikâyeye yaslanmadan görüntülerle vurgulaması... Tıpkı büyükbabası Eugenio Bava’nın elverdiği erken dönem İtalyan sinemasının şaşaalı görüntüleriyle yaptığı gibi...

BERLINALE 2014'TE NELER OLDU?

Berlinala kendisini her daim bir **'izleyici festivali'** olarak anıyor... Yarışmayı, 'Yarışma Dışı' kategorisine dahil **ışılıtlı filmleri** seçebilirsiniz, ya da kokuyu, dedikoduları takip edip **400'e yakın filmin, 2500 gösterimin** arasında kaybolup aradan iyi bir şeyler çıkarmayı umabilirsiniz.

BERLINALE BU YIL DA "İKİNCİ BİR CANNES OLMAKTANSA, EN ÇOK BİLET SATAN FESTİVAL OLMAYI TERCİH EDERİM" SÖYLEMİNİN ARKASINDA DURMAYI SÜRDÜRDÜ. 330 BİNİN ÜZERİNDE DE BİLET SATTI. ANCAK SORUN ŞU,

Berlinala'nın programını besleyecek kadar iyi film yapılmıyor, yapılıyorsa da programa girmiyor.

Berlin Film Festivali demek, onlarca film, gidilecek bir dolu salon ve metro, taksi, otobüs yolculuğu demek, koşturma demek. Muadili festivallere benzer bir festival yerleşkesine sahip olsa da, onlar kadar kompakt bir gösterim düzeni yok. Daha yayımlacı, şehre daha entegre bir yapıya sahip Berlinala. Bu yüzden de kendisini her daim bir 'izleyici festivali' olarak anıyor. Berlin, yine benzerlerinden farklı olarak her yıl giderek artan film sayısı da Cannes, Venedik, Toronto gibi büyüklerden ayrılıyor. Bu açıdan bakıldığında Berlin'de yapacağımız ilk iş, ne yapacağımıza karar vermek oluyor. Yarışmayı, 'Yarışma Dışı' kategorisine dahil ışılıtlı filmleri seçebilirsiniz, ya da kokuyu, dedikoduları takip edip 400'e yakın filmin, 2500 (iki bin beşyüz!) gösterimin arasında kaybolup aradan iyi bir şeyler çıkarmayı umabilirsiniz.

Berlinala 2014'ün ana yarışması, son yıllarda olduğu üzere yine tartışmalı bir seçkiydi. Wes Anderson'ın "Büyük Budapeşte Oteli"yle (The Grand Budapest Hotel) açılan yarışma, hangi filmin tam olarak neden seçildiğinin, festivalin neyi niçin desteklediğinin anlaşılamadığı bir hırgürle geçti desek yeri. Yarışan filmlerden 7 tanesinin ya Alman yapımı ya da Alman ortak yapım olduğu göz önüne alındığında, bu yıl bir Alman filmine ödülün gitmesinin muhtemel

olduğu düşünülüyordu. Elbette yarışmanın bir başka ağırlık merkezi de Çin yapımı filmlerdi (üç film). Nihayetinde jüri, biraz da sürpriz bir kararla, ödülü Çin yapımı mafya filmi "Black Coal, Thin Ice"ya (Bai Ri Yan Huo) layık gördü. "Black Coal, Thin Ice"ı görme fırsatım olmadı, ancak genel kanı, birkaç parıltılı an haricinde benzerlerinden pek de farklı olmadığı yönündeydi. Yarışmanın öne çıkan filmlerinden biri hiç şüphesiz "Boyhood"du. Richard Linklater'ın 12 yılı aşkın bir sürede tamamladığı akıl almaz çalışması "Boyhood"da yönetmen, başrol oyuncusu Ellar Coltrane'le birlikte tüm oyuncu kadrosunun yaşamını bir kurmaca belgesel kıvamında gözlemliyor, kurgusal gerçeğe hayatın gerçeği iç içe geçiyor, ortaya ağızları açık bırakan bir iş çıkıyor. Bu arada filmin festivalin muhtemelen en eğlenceli yapımı olduğunu belirtmek gerek. Film Richard Linklater'a En İyi Yönetmen ödülü getirdi ki daha fazlasını da hak ediyordu. Yarışmada öne çıkan bir diğer filmse Almanya yapımı Dietrich Brüggemann imzalı "Kreuzweg"di. Neredeyse tamamı sabit 14 plandan oluşan bu zorlayıcı film, okul hayatı ve Katolik inancın dayatmaları arasında sıkışıp kalan 14 yaşındaki genç kız Maria'nın öyküsünü anlatıyordu. Film festivalden En İyi Senaryo ödülüyle ayrıldı (Dietrich Brüggemann, Anna Brüggemann). Festivalin olumsuz anlamda dikkat çekici filmleri arasında başı çeken isim Alain Resnais oldu. Ustanın filmi "Life Of Riley" (Aimer, Boire Et Chanter), fazlasıyla modası geçmiş, hatta bir anlamda 'içi geçmiş' bir anlatıya sahip olmakla birlikte, aldığı tonlarca kötü eleştiriye rağmen

hem Fipresci ödülünü kazandı hem de festivalin 'yeni perspektifler' ödülünü! "Ayrılık" (Die Fremde, 2010) ile tanıdığımız Feo Aladağ'ın yönettiği "Zwischen Welten", 'Ordumuz iyi de çevresi kötü' temalı, yarışmada ne aradığına bir mana veremediğimiz türden vasat bir yapımdı yine. Film, Afganistan'daki Nato güçleri arasında yer alan bir Alman birliğiyle, destek verdikleri Afgan direnişçiler arasındaki diyaloga odaklanıyor, hikayesini bir Alman askeri ve bir Afgan çevirmen üzerinden anlatıyordu. Yarışma filmi olarak gösterilmesine bir mana veremediğim bir filmse "La Belle Et La Bête" idi. "Kurtların Kardeşliği" (Le Pacte Des Loups) ile tanıdığımız Christophe Gans'ın filmi, en fazla bir çocuk filmi hüviyetindeydi. Tek faydasıysa Lea Seydoux'yu dünya gözüyle görme şansı vermesiydi sanırım.

BERLINALE'NİN ASIL MADENİ BİLHASSA SON BİRKAÇ YILDIR ANA YARIŞMADA DEĞİL, YAN BÖLÜMLERİNDE YATIYOR. ÖZELLİKLE FORUM VE GENERATION BÖLÜMÜNDEN NEFİS KEŞİFLER ÇIKIYOR. BUNLARDAN BİRİ DE FORUM bölümünde yer alan 63 dakikalık Hindistan filmi "The Honour Keeper"ı (Lajwanti) misal. Görsel atmosferiyle Berlin'in aynı anda hem en tuhaf hem de en oturaklı yapımlarından biri olduğuna inandığım "The Honour Keeper", gündüz vakti üzerine çöreklenen bir karabasanı andırıyor. Klasik bir Hindu efsanesini, taze bir anlatımla sunuyor. Lakin filmi bir daha nerede görürsünüz, sahiden bilemedim. Forum'da dikkat çeken diğer yapımlar Fipresci jürisinin de ödüllendirdiği Ayumi Sakamoto'nun filmi "Forma", Corneliu Porumboiu'nun, eski bir

"Black Coal, Thin Ice" filmiyle büyük ödülü kucaklayan Diao Y'nan....

hakem olan babasının yönettiği bir maç üzerinden çektiği belgeseli "The Second Game" (Al Doilea Joc), Athanasios Karanikolas'ın yönettiği "At Home"du (Sto Spiti). Generation K Plus ve Generation 14 Plus (yaş sınırlamasına göre ayrılan bölümler) bölümlerinde ise herkesin en çok konuştuğu filmlerden biri "52 Tuesdays"di. Yönetmeni Sophie Hyde'in 52 haftada sadece salı günleri çektiği filmde kadın oyuncu Tilda Cobham-Hervey'nin performansı da övgüye boğuldu (ben göremedim, yine!). Film aynı zamanda Kristal Ayı ödülünün de sahibi oldu. Bu iki bölümde ödül kazanan diğer iki film, Roland Ferge imzalı "Away" (El) ve Leonid Shmelkov'un yönettiği "My Own Personal Moose" (Moy Lichniy Los) da yine kayda değer eleştiriler topladı.

Berlin'de Türkiye'den 5 film vardı. Bunlardan Panorama bölümünde yer alan Kutluğ Ataman imzalı "Kuzu", Erzincan'ın bir köyünde geçiyor, kurban miti üzerinden

ilerleyen ilginç bir çekirdek aile hikayesi anlatıyordu. Filmin bilhassa ilk yarısında Ataman'ın yönetmen olarak yetkin, final bloğundaysa problemliliğe, filme irtifa kaybettiren bir performans sergilediğini düşünmekle beraber, "Kuzu"nun koca Berlinale'deki en kayda değer seyirliklerden biri olduğunun hakkını teslim etmek gerekir. Ataman'ın sinemaya duyduğu sorumluluk, onu film yaparken politik olarak çok daha hesapsız kılıyor olsa gerek. Kendisi ve sadece kendisini bağlayan görüşleriyle ilgili daha fazla bir şey söylemek de bu noktadan sonra anlamsız.

HÜSEYİN KARABEY'İN GENERATION BÖLÜMÜNDE YER ALAN FİLMİ "SESİME GEL" (WERE DENGÊ MÎN), ÖZELLİKLE ANA HİKAYESİ VE GÖRSEL ATMOSFERİ AÇISINDAN BAŞARILI, ANCAK ANLATIM AÇISINDAN ÇEŞİTLİ PROBLEMLERİ OLAN

bir film. Bu, filmin politik tonundan ve gücünden bir şey kaybettirmiyor ama olduğundan çok daha iyi bir film olmasına

mani oluyor. Filmin benim izlediğim gösteriminde 10-12 yaşında, Alman, Türk, Kürt çocukları vardı. Çocuklar en çok filmdeki devlet güçlerinin neden bu kadar 'kötü insanlar' olduğunu merak ettiler. Forum'da yer alan Melisa Önel'in filmi "Kumun Tadı", Meryem Yavuz ve Julian Atanassov imzalı görüntüleri ve ilginç ses tasarımıyla oluşan atmosferiyle dikkat çekiyordu.

Lakin hikaye ve senaryo bu görsel atmosferin altında kalıyordu. Zeynep Dadak ve Merve Kayan'ın filmi "Mavi Dalga"yı ise, Antalya'da olduğu gibi Berlin'de de göremedim! Fakat filmin burada da olumlu eleştiriler aldığını belirtmek gerek. Berlin'deki beşinci filmimiz Hasan Serin'in kısa filmi "Ağrı ve Dağ"dı. "Ağrı ve Dağ", yönetmeni başvurmadan, direkt festivale davet alan bir film olması hasebiyle ödül beklentisi oluşturan bir film, ödül çıkmadı ama o da beğenildi.

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Yarışma filmlerinden "La Belle Et La Bête" (solda) ve ödüllü kucaklayan Çin yapımı mafya filmi "Black Coal, Thin Ice".

Wes Anderson'ın son yapıtı "The Grand Budapest Hotel" (solda) ve Lars Von Trier'in sansasyonel filmi "Nymphomaniac".

Alain Resnais ustanın yeni filmi "Life Of Riley" (solda) ve Hüseyin Karabey imzalı "Sesime Gel"...

ÇEŞİTLİ NOTLAR

■ Festivalin hangi salonundan ve hangi "şıtrase"sinden kimin neyin (kimi zaman hangi filmin) fırlayacağını bilemediğimiz için "20,000 Days On Earth"ün alelade bir gösteriminde ortaya çıkıveren Nick Cave'i, 18 Avustralyalı sanatçının imzasını taşıyan "The Turning"de yer alan ve festival boyunca çeşitli salonlarda insanların karşısına çıktığı rivayet edilen Hugo Weaving'i, filmleri izleyiciyle birlikte kimi zaman tek başına ve jürinin geri kalanından ayrı izleyen Christoph Waltz'u, Aaron Paul, Greta Gerwig gibi hayranı olduklarımızı kaçırdığımız oldu. Kaçırmayanlarımız da oldu hoş. Neyse...

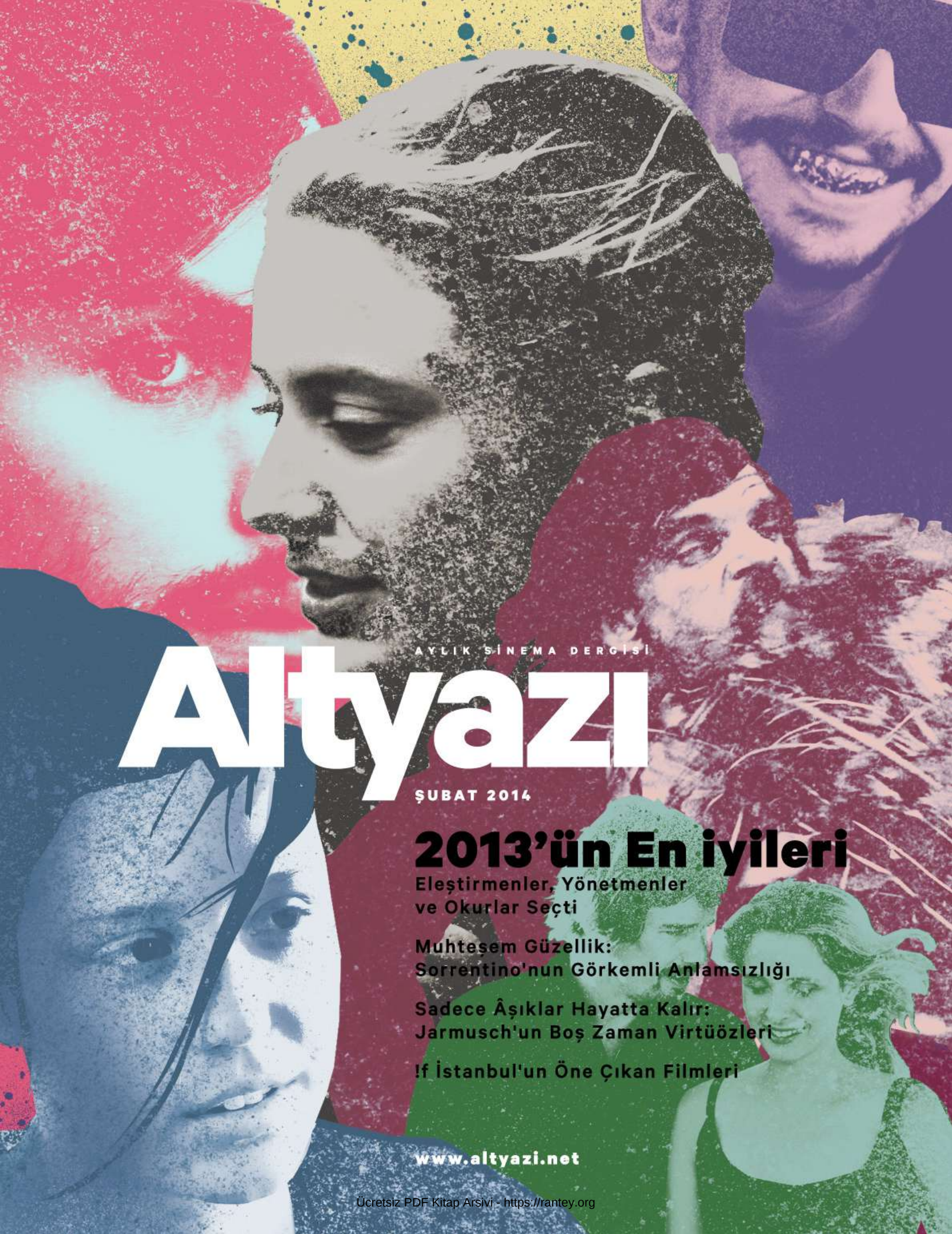
■ Festivalin yarışma dışı bölümünde gösterilen genç yönetmen Pierre Salvadori'nin imzasını taşıyan "Dans La Cour", Catherine Deneuve ve Gustave Kervern'in performanslarıyla taçlanan eğlenceli bir yapımdı. Uyumadan önce seyirlikti tam.

■ Berlinale'nin basın toplantısı salonundaki deneyimlerimden anladığım üzere saçma soru sadece Türkiye'deki basın toplantılarında sorulmuyor. Örneğin Fransız bir basın mensubu Lea Seydoux'ya, hem "Mavi En Sıcak Renktir"de (La Vie d'Adele) hem de "La Belle Et La Bête"de 'Bella' isimli bir karakteri canlandığını, bu tesadüfle ilgili ne düşündüğünü (!) sordu.

■ Festivalle ilgili en önemli dedikodu, ödülün bir Çin filmine gitmesinin ardından festivalin birkaç yıldır ana sponsorlarından biri olan Çin mücevher markası Tesiro'nun bu işte bir 'tesiri' olup olmadığıydı.

■ Yazı boyunca bahsetmediğim üzere "Nymphomaniac", herhalde Berlin'in en az konuşulan hadisesiydi. Zaten filmin sadece ilk yarısının gösterilmesi başlı başına bir saçmalıkken, Shia LaBeouf'un hali tavrı (galaya kafasında bir kese kağıdıyla katıldı), Lars Von Trier'in basın toplantısına Cannes tişörtüyle katılması gibi reklam kokan hareketler de kâr etmedi. Film eğlenceliymiş o ayrı.

■ Festivalin film market bölümünde yer alan German Concentration Camps Factual Survey adlı belgeselse, yakın zamanda görülmesi elzem bir yapım. Film Nazi kamplarına giren İngiliz askeri birliklerin, hemen o gün çektikleri film kayıtlarının bir harmanı ve daha evvel günışığına çıkmamış korkunç görüntüler barındırıyor. Belgeselin kurgusuna evvela Hitchcock başlamış fakat o dönem politik olarak filmin tamamlanması uygun görülmemiş.

Altyazı

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

ŞUBAT 2014

2013'ün En iyileri

Eleştirmenler, Yönetmenler
ve Okurlar Seçti

Muhteşem Güzellik:

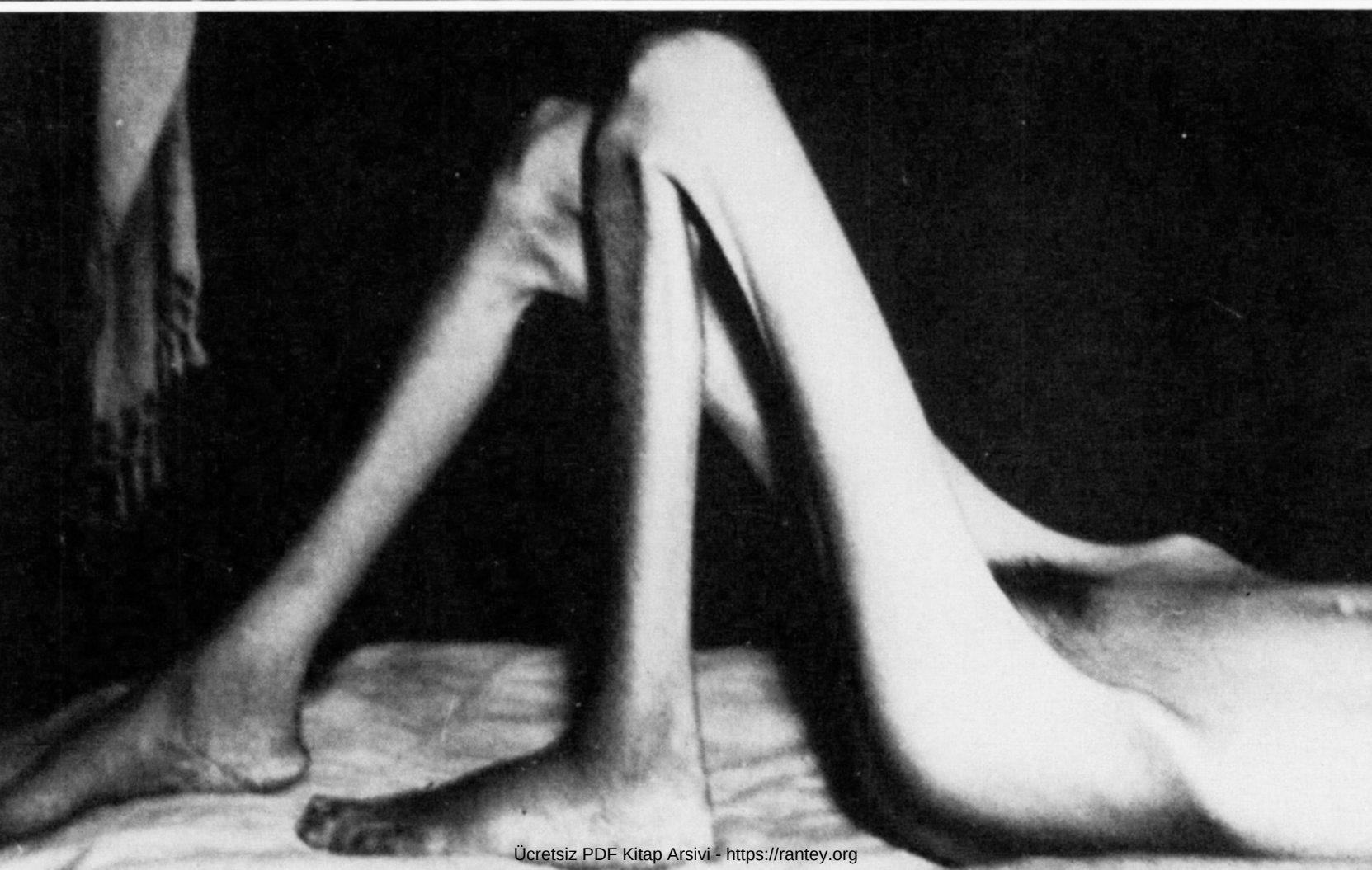
Sorrentino'nun Görkemli Anlamsızlığı

Sadece Âşıklar Hayatta Kalır:

Jarmusch'un Boş Zaman Virtüözleri

İf İstanbul'un Öne Çıkan Filmleri

www.altyazi.net

GECE VE SIS

Alain Resnais'nin 1955 yapımı belgeseli **“Gece Ve Sis”** (Nuit Et Brouillard), **İkinci Dünya Savaşı**'nın toplama kamplarında tam olarak neyin yaşandığını soğukkanlılıkla ve **korkunç** arşiv görüntüleriyle ortaya döküyor. **Soykırıma** dair yapılmış en **‘ciddi’** belgesellerden bir tanesi...

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NIN SONUNDA TOPLAM NÜFUSUN YÜZDE 4'Ü YERYÜZÜNDEN SİLİNDİĞİNDE; 40 MİLYONDAN FAZLASI SIVİL OLMAK ÜZERE 65 MİLYONDAN FAZLA İNSAN HAYATINI KAYBETTİĞİNDE DÜNYA TİPKİ BUGÜN OLDUĞU GİBİ DÖNÜYORDU. HİROŞİMA'NIN 'BÜYÜMEYEN ÖLÜ ÇOCUKLARI'NDAN GERİYE HİÇBİR İZ KALMAMIŞTI BELKİ AMA GÜNEŞ yine de doğudan doğuyor ve batıdan batıyordu. Kana susamış politikaların ve sivri ideolojilerin gölgesi bütün dünyanın üzerindeydi; herkes korkmuştu ama kimse ders almamıştı. Pavese'nin sorduğu soruyu sormanın tam zamanıydı: “Savaş bir gün biterse kendimize şunu sormalıyız: Peki ya ölüleri ne yapacağız? Neden öldüler?”

Alain Resnais'nin, Adolf Hitler'in Polonya istilasından 16, son atom bombasının Japonya'ya düşmesinden 10 sene sonra çektiği belgeseli “Gece Ve Sis” (Nuit Et Brouillard), hiçbir zaman cevabını alamayacağımız sorular sormak yerine, sorusunu dahi sormak istemeyeceğimiz cevaplar vermenin peşinde. Film, Mauthausen-Gusen toplama kampı kurtulanlarından biri olan Jean Cayrol'un yardımcı kalemiyle yazılmış, ziyadesiyle soğukkanlı, ürkütücü, rahatsız edici ve kan donduran bir belgesel. 32 dakikalık kısacık süresi boyunca artık neredeyse ‘yabancılaştığımız’ bu toplama kamplarında ‘tam olarak’ nelerin yaşandığını hesapsızca ortaya koyarken arı kovanına çomak sokmaktan sakınmıyor ve belki de tarihin en sert başyapıtlarından biri olarak anılmayı hak ediyor.

Fransız Yeni Dalgası'nın en mühim yönetmenlerinden biri olan Alain Resnais'nin “Gece Ve Sis”teki en büyük motivasyonu, faşizmin bizi kurbanlarından biri olan Jean Cayrol'un projedeki varlığı kuşkusuz. Hatta Resnais, Cayrol bu projeye dahil olmazsa belgeseli yapmayacağını bile söylemiş. Tarih itibarıyla artık ‘mecburen’ dışarıdan ve belgeler ışığında algılanabilen döneme içeriden ve gözlemler ışığında bir bakış atan “Gece Ve Sis”, bir ‘proje’ olmaktan çok bir ‘belge’ olma amacı güdüyor. Kitlel katliamlara karşı duyulan sersem, hisli ve romantik bakıştan eser yok bu ‘belge’ sel dahilinde. Bu yaklaşımların yerine içi oyulmuş bedenler, ‘sabuna’ çevrilmiş masum ruhlar ve bolca kan var. Hem de belgeselin ‘siyah-beyaz’lığına rağmen ‘kırmızı’lığından bir an bile şüphe duymayacağınız...

“Gece Ve Sis”, savaşın kesin ve acımasız metotlarını kullanan ve bir anlamda en büyük düşmanından beslenen ‘korkunç’ bir eser. Bir askerin kişisel düzeyde hiçbir çatışma yaşamadığı bir masumun alnının ortasına sıkıdığı, belirleyeni ‘kitlel’ psikoloji olan bir kurşun gibi... Resnais ve Cayrol ikilisi, ifadeleri ve gerçekleri hiçbir şekilde bir ‘anlayış’ süzgecinden geçirmeden, olduğu gibi sunmanın derdindeler... Tam olarak bu sebeple belgeselin ilk cümlelerindeki

retorik, toplama kamplarının adı duyulur duyulmaz bir bıçak gibi kesiliyor. Birkaç sene önce asla temizlenemeyecekmiş gibi görünen bu kanlı toprakların üzerinde artık bir kamera bir ziyaretçi olarak geziyor. Uzaktan bakılınca terk edilmiş gibi görünen, ancak geçmişin hayaletleri tarafından sıklıkla ziyaret edilen bu ‘fonksiyonel’ tesisler, 10 yıl sonra bile heybetleriyle canlı ve cansızları dışlamaya devam ediyorlar. Resnais, belgeselin de yapım tarihi olan 1955’ten anlatmaya koyulurken ‘aniden’ savaşın öncesine atlıyor ve terör psikolojisinin hücrelerinde birer birer gezinmeye koyuluyor.

Resnais-Cayrol ikilisi, faşizmin sistematiğini belgesel örgüsüne ansızın serpmek adına “Bir toplama kampı inşa etmek, bir otel ya da stadyum inşa etmekten farksızdı. Çünkü yalnızca müteahhitlere, ölçümlere ve teşebbüslere gerek vardı” ifadesini kullanıyor belgeselin henüz ilk dakikalarında. Ağır bir tokat çarpıyor izleyenin suratına. Zira bu ifade çarpıcı bir anlam oluşturduğu gibi belgeselin amacına dair bir ipucu da veriyor beraberinde. Bu ipucu izleyene ‘beklenen’ psikolojiyi hızlıca tesis ediyor. Bu noktanın akabinde bir bombardıman başlayıveriyor. Önce ‘temsil’ler sonra da ‘imge’ler canlanıyor; sonra da birer birer dile geliyorlar. “Gece Ve Sis”, yarım saatten çok az uzun süresinin epeyce dışına taşan, toplama kampı arşiv görüntülerini bütün çıplaklığıyla takdim etmeye başlıyor. Romanlarda, filmlerde ya da başka belgesellerde ya zamana yenik düşen ya da hayal gücü tarafından kısıtlanan ‘gerçeklik’, siyah-beyazın hülyasında devleşiyor bir anda. Sinema, sanki her şey şu an yaşanıyor ve hiçbir şey asla sona ermeyecekmiş gibi konuşuyor. “Gece Ve Sis”, ‘Yahudi Soykırımı’ hakkında yapılan ilk belgesellerden biri olmasına rağmen ‘ilkel’, ‘eksik’ ya da ‘kolaycı’ değil. Bu tecrübeyi bir tür ‘utanç müzesi gezisi’ haline getiren birçok belgeselin aksine bir ‘yeniden yaşatma’ hali bahsediyor.

Resnais ve Cayrol, belgeselin bağlamını ‘Yahudi Soykırımı’ ile sınırlı tutmamak ve yaşanmış bütün soykırımlara referanslar içermek adına ‘Yahudi’ kelimesi yerine ‘sürgün’ kelimesini kullanıyorlar. Yani, belgeselin muhtevasında, belgeselde gösterilen Alman şiddetinin civarında gizlenmiş olarak Fransa’nın Cezayir’i istila etmesi ve pek çok diğer vahşet eylemi de var. Sözüün özü, “Gece Ve Sis”, zamanının çok ötesinde olduğunu, ‘zamandan’ ve mekandan ziyade “eylem”i umursadığını her haliyle belli ediyor; kıyamete dair ‘ucu açık’ bir belgesel olmanın bütün zorluklarını bertaraf ediyor. Bir başka deyişle, François Truffaut’nun bu belgeseli ‘tüm zamanların en iyi filmi’ olarak göstermesinin sağlam bir sebebi var.

FİDYE

★★★★ **ORJİNAL ADI** Kapringen (A Hijacking) **YÖNETMEN** Tobias Lindholm **OYUNCULAR** Pilou Asbæk, Søren Malling, Dar Salim, Roland Møller, Abdihakkin Asgar **YAPIM/SÜRE** 2012 Danimarka, 103 dk. **GÖRÜNTÜ/SES** 1.85:1, 5.1 DD Danca **ŞİRKET** Tiglon (Calinos)

GEÇEN AYLARDA İZLEDİĞİMİZ PAUL GREENGRASS'IN FİLMİ "KAPTAN PHILLIPS" GERÇEKTEN DE 2009'DA YAŞANMIŞ BİR DENİZ KORSANLIĞI HİKAYESİNDEN YOLA ÇIKIYORDU. TECRÜBELİ GEMİ KAPTANI RICHARD PHILLIPS, YENİ SEFERİ İÇİN KENDİSİNİ havaalanına bırakacak karısıyla arabasına biniyor... Yolda çiftin oğullarının geleceği üzerine yaptıkları küçük bir sohbet yapıyorlar. Greengrass sonra Somali'de açık denize doğru hareketlenen bir grup korsanı da takip ettirmeye başlıyor ve filme büyük katkı sağlayan Muse karakteriyle tanıştıyordu bizi... Muse, görünmez bir suç baronu tarafından korsanlık yapmaya mecbur bırakılan fakir balıkçılardan biridir ve kibini toplayıp şilebe doğru harekete geçiyordu. Son derece heyecanlı bir tempo içinde korsanların gemiye çıkışı ve gergin geçen bir bekleyişin ardından film, bir uçak gemisi, bir fırkateyn ve bir helikopter eşliğinde gerçekleşen 'ABD donanmasının gücü' reklamıyla sonuçlanıyordu! İşinin ehli SEAL komandoları, savaş gemileri ve komutanları bütün hünerlerini gösteriyorlar ve neredeyse hiçbir şey ters gitmiyordu, geminin kasasındaki küçük miktardaki bir para dışında fidye parasının sözü bile edilmiyordu. Somalili korsanların fakirlikleri de, tüm kusurlarına rağmen insanlıkları da birkaç klişe cümlede ezilip gidiyor ve finalde Tom Hanks'ın yaşadıklarının travmasını titreyerek betimlediği 10 dakikalık şovuyla (!) sona eriyordu...

Danimarka filmi "Fidye" ise sanki o filmin boşluklarını doldurmak için çekilmiş. Tabi aslında "Kaptan Phillips"ten bir sene önce hem de gerçekten de tehlikeli sularda çekilmiş bir film "Fidye". Greengrass'ın tersine Somalili korsanlar tarafından kaçırılacak geminin kaptanının ya da gemide bizi en çok ilgilendirecek kişi olan aşçı Mikkel'in özel hayatından bir bölüm göstererek başlamıyor. Bunu çok kısa bir telsiz konuşmasıyla halletmeden önce bizi geminin sahibi olan şirketin CEO'su Peter ile tanıştıyor ilk olarak. Film bize kimsenin kahramanı olmadığı bir hikaye anlatmaya sonuyunuyor aslında.

Peter'in beton soğukluğundaki ifadesi ve 'asla taviz verme' tarzı yöneticiliğiyle giriyoruz hikayeye. Sonra özdeşleşmeye en müsait karakteri tanıyoruz, aşçı Mikkel'i. Ama senarist yönetmen Tobias Lindholm, Mikkel'e -durumuna zaman zaman üzülsük de- çok fazla yaklaşmamızı istemiyor sanki. Zira korsan baskınını göstermediği gibi bir süre sonra Mikkel'i de bir kenara sinmiş olarak bırakıyor yönetmen. Hatta Peter'la gemiden daha çok vakit geçiriyoruz... İşindeki yüksek ikna kabiliyeti, pazarlık gücü, egosu ve bütün özgüveniyle pazarlık safhasını bir profesyonele bırakmıyor Peter. Tümüyle kendisi sorumluluğu alıyor.

"Kaptan Phillips"ten farklı olarak bu seferki kaçırma olayında Danimarka hükümeti hiç devreye girmiyor. Şirket de belli bir miktar para ödemeye razı üstelik. Mesele fidye miktarını olabildiğince düşürmek... Tabi bir de korsanların pazarlıkçısı Omar var diğer tarafta. Adamları rehin alınmış denizcilerle az da olsa yaklaşsalar da (çünkü bu aylarca süren bir esarete dönüşüyor) Omar hiç yaklaşmıyor, özellikle de Mikkel'le. Peter ise giderek bu pazarlığın içinde kayboluyor ve kontrolünü yitirmeye başlıyor. Film biraz da bu yitirilişin öyküsünü anlatıyor. İnsan hayatlarına karşı verilecek tavizdeki ölçünün aranışının hikayesi bu...

"Fidye" yönetmenin bu hikayeyi gerçekten bir şilepte ve tehlikeli sularda çekmek istemesini haklı çıkaran bir film. Çünkü gerçeklikten bir an bile kopmuyor ve olayın bütün açalarına olması gereken mesafeden şahit oluyoruz... Bütün karakterlere sempatiden çok empati duyuyoruz. Bu da Hollywood bakışıyla Avrupalı bakışı arasındaki farka tekabül ediyor aslında...

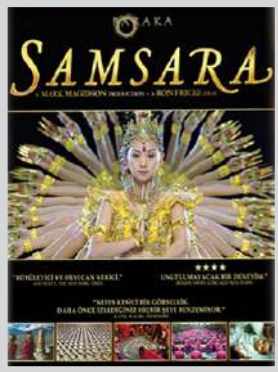
Neredeyse bütün Kuzey Avrupa filmlerinde olduğu gibi üst sınıf bir görüntü çalışması var...

Film, mürettebatın sadece üç kişisiyle ilgili... Diğerleri sadece iki sahnede figüran gibi görünüyorlar...

"ONUR SAVAŞI" NIN (JAGTEN) DA SENARİSTİ OLAN TOBIAS LINDHOLM'UN YAZIP YÖNETTİĞİ FİLMDE, AYNI KONUDAKİ "KAPTAN PHILLIPS" IN GÖZARDI ETTİĞİ HER ŞEY VAR!

SAMSARA

YÖNETMEN Ron Fricke

YAPIM/SÜRE 2011 ABD-Endonezya-Singapur-Tayland-Kenya-Danimarka-Brezilya-Ürdün-Birleşik Arap Emirlikleri-Suudi Arabistan-Güney Afrika-İtalya-Gana-Mısır-Çin-Japonya, 97 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD
ŞİRKET Bir Film (Mars Production)

RON FRICKE, "ÖNCE DOĞA VARDI, SONRA DA DOĞA OLACAK" DEMEYE GETİRİYOR "SAMSARA" DA...

B AŞYAPITI "YAŞAMIN SOLUĞU" NUN (BARAKA) ÜZERİNDEN 20 YIL GEÇTİKTEN SONRA, 'SUPER 70' LE ÇEKTİĞİ "SAMSARA" YLA BİR kez daha gezegenin önünde saygıyla eğiliyor Ron Fricke, ki "Baraka"nın devamına soyunmaktan ziyade başka görüntülerle aynı temayı yansıtıyor. Bakir doğayla ya da onun öfkesiyle başlayıp, bu doğa içinde 'uyumlu' bir şekilde yaşayan insanı resmediyor önce film. Gene dış ses kullanmıyor ya da röportaj ve 'sessizliğin sesi'ne teslim ediyor çalışmasını. Bu bölümlerde bir 'problem' yok, ancak insan kalabalığı devreye girince işler sarpa sarıyor. Gezegeni hiçbir şekilde saygı duymayan insanlık, doğasından hayvanına her şeye karşı hoyratça bir tavır takınıyor. Doğa içinde eriyip gitmektense, onu kontrol altına alıp yeniden biçimlendirmenin hesaplarını yapıyor. Bunu yaparken, 'huzur bulduğu' dinsel referansları bile kullanmaktan geri durmuyor. 'Aynılık' hissiyatından bir türlü kurtulamıyor; ne yaparsa yapsın 'aynı kalabalık'la karşılaşılıyor.

Belgeseli izlerken göz kırpmak bile 'lüks' haline gelebiliyor. Herhangi bir görüntüyü kaçırma korkusu bastırıyor; birbirinden 'kopuk'

gibi görünmesine karşın bir bütün oluşturdukları tartışılmaz olan anları atlamak istemiyorsunuz. O anların tarife niyetlendiklerini deşifre etme uğraşı içinde buluyorsunuz kendinizi. "Samsara"yı izlerken, bir yandan da "Baraka"yı hatırlıyor, oradaki atmosferin çok da deforme olmadan buraya taşındığına tanık oluyorsunuz. Ron Fricke, sanki 'bir film' çekmiş ve bunu 20 yıl arayla iki bölüm halinde gösterime sokmuş gibi hissediyorsunuz.

Hinduizm ve Budizm başta olmak üzere Asya dinlerinde 'yaşam döngüsü' anlamına gelen 'Samsara' kavramının izlerini takip eden film, "Önce doğa vardı, sonra da doğa olacak" demeye getiriyor. "İnsanın bir noktada dahil olduğu bu döngü, insanın misafirliğinin sona ermesiyle gene 'huzur'la tanımlanır hale gelecek" diyor.

Her izleyen 'farklı' bir değerlendirmede bulunmasına fırsat tanıyan bir belgesel "Samsara".

Küçük ekranda seyretme zorunluluğu.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

SLOW ACTION

Yönetmen **Ben Rivers**'ın eski çalışmalarından **"Slow Action"** kurmaca bir etnografik film örneği olduğu gibi, bilimkurgu türünün önemli bir işlevini de hatırlatıyor. Başka türlü dünyalar düşleyerek içinde yaşadığımız dünyaya farklı bir gözle bakmamızı sağlıyor.

YÖNETMEN Ben Rivers
YAPIM 2011 İngiltere
SÜRE 45 dk.

ÇAĞDAŞ SANAT DÜNYASININ EVREN KURUCU İSİMLERİNDEN BEN RIVERS SANAT VİDEOLARI İLE ETNOGRAFIK FİMLERİ BİRBİRİNE yaklaştıran ilgi çekici işler üretmeye devam ediyor. İf İstanbul programındaki yeni filmi "Karanlığı Savuşturmak İçin Bir Büyü"de (A Spell To Ward Off The Darkness) komünal yaşam grupları ile black metal ruhu arasında 'paganik' bağlar kuruyor ve komün saunalarından black metal konserlerine, Batı'nın alternatif kültür noktalarında geziniyor.

Sanatçının belgesel estetiğine sahip çağdaş sanat videolarının en ilginçlerinden biri de, bir saatten kısa süren eski çalışmalarından "Slow Action". Etnografik filmlerin görsel estetiğine ve ciddi anlatıcı sesine sahip olan film, klasik bilimkurgu filmlerindeki ilkel fütüristik mekanları hatırlatan, hayal gücü ürünü Eleven, HIVA, Kanzennashima ve Somerset adalarını sergiliyor.

Ütopik eserleri hatırlatan metin, adalarda bizim uygarlığımızdan bütünüyle farklı yaşamlar süren,

bambaşka geleneklere sahip topluluklar kurguluyor. Rivers'ın farklı adalardan derlediği fantastik mimari örnekleri ve tribal maskelerle desteklenmiş ilkel topluluk mizansenleri de bu metinlere sahte görsel kaynak oluşturuyor.

Son yıllarda etnografi ve görsel sanatlar ilginç işbirliklerine imza atıyor. Mesela "Laviathan" filmiyle dikkat çeken The Sensory Ethnography Lab (SEL), Harvard'da etnografi ve görsel sanatlar bölümlerinin işbirliği ile kuruldu ve kültürel araştırmaları farklı bir görsel/işitsel estetikle ortaya koymayı amaçlıyor.

Ben Rivers'ın hayal ürünü/ütopik adalarını da yükselişe geçen etnografik çalışmalara eklemek yanlış olmaz herhalde. Rivers'ın "Slow Action"ı kurmaca bir etnografik film örneği olduğu gibi, bilimkurgu türünün önemli bir işlevini de hatırlatıyor. Başka türlü dünyalar düşleyerek içinde yaşadığımız dünyaya farklı bir gözle bakmamızı sağlıyor.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

1- Ah biraz okusak!

Sinemayı seviyoruz ama iş okumaya gelince nedense yan çiziyoruz. Nerden çıktı dersenez... 85. yaş günü nedeniyle Ertem Eğilmez yeniden gündeme geldi. Google bile yaş gününü kutladı ustanın. Ama ortalık yanlış bilgidен geçilmiyordu. Anlaşılan hakkında çıkan tek kitap olan Cem Pekman'ın "Filim Bir Adam: Ertem Eğilmez"i bile okunmamış.

2- Vizyon öncesi bir ödül daha

Deniz Akçay'ın yönettiği geçen yılın en iyi yerli filmlerinden biri olan "Köksüz"ün, vizyon ertelemesi nedeniyle gösterimi önümüzdeki aya kalmıştı. Bu süreçte festivallerde gösterilmeye devam eden filmle ilgili geçen hafta mutlu bir haber daha geldi. "Köksüz", Vesoul Asya Filmleri Festivali'nden Jüri Özel Ödülü kazandı.

3- "Kuzu", Berlin'den ödülle döndü

Kutluğ Ataman'ın son filmi "Kuzu", Berlin Film Festivali'ndeki prömiyeri sonrasında olumlu eleştiriler aldı. Film, bu övgüleri bir de ödülle taçlandırdı. "Kuzu", Uluslararası Sanat ve Deneme Sineması Konfederasyonu (CICAE) tarafından özel ödüle layık görüldü.

4- Bu onur Fatma Girik'in

19 yıldır Nürnberg'de düzenlenen ve sinemamızın Almanya'daki sağlam duraklarından biri olan Türkiye/Almanya Film Festivali'nde, bu yıl Onur Ödülü'nü alacak isimlerden biri de Fatma Girik olacak. Girik'e ödülü festivalin kapanışında takdim edilecek.

5- "Muhsin Bey" ile yine yeniden

Üç yıl önceydi, "Muhsin Bey" ile ilgili bir gösterim yapılmıştı. Yavuz Turgul, o zaman filmi restore etme niyeti olduğunu anlatmıştı. Ama sonrasında ses çıkmadı. Geçen hafta İKSV, İstanbul Film Festivali'nde "Türk Klasikleri Yeniden" projesi kapsamında "Muhsin Bey"i'nin restore edilerek gösterileceğini duyurdu. Bir ricamız var: Belki soundtrack'i için de bir şeyler yapılabilir.

ROCK FM 94.5

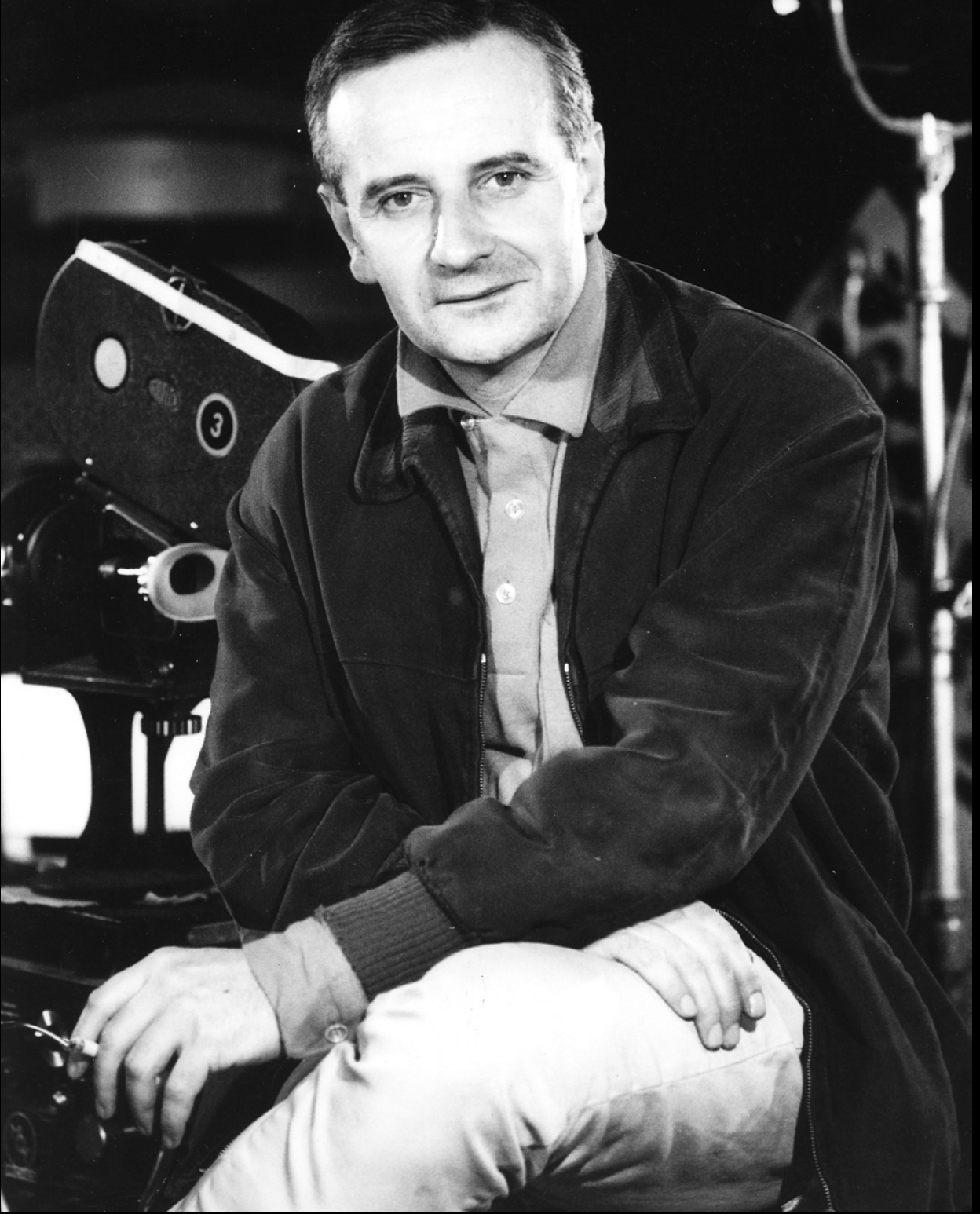
7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ BİR FİLM YARATMAK BİR DÜNYA YARATMAKTIR. ”

Lindsay Anderson